

การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางงานกระบวนการปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย
ของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
ของวิทยาลัยครูในภาคใต้

ปริญญานิพนธ์

ของ

ธีรศักดิ์ กรวีพรวิไลรัฐ

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๑๖ สิงหาคม ๒๕๑๔

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำวันนี้สัได้พิจารณาปัญหานี้อย่างรอบคอบแล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ได้

.....ทศพร ธีระกุล.....ประธาน

.....อ.สมชาย ธีระกุล.....กรรมการ

๑๖ สิงหาคม ๒๕๑๕

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์สำเร็จลงด้วยดี เพราะผู้เขียนได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำอย่างดียิ่ง
จากรองศาสตราจารย์ภาณุ เฉลียว สุมาวงศ์ และอาจารย์สมบุญ วิชาพงศ์ ผู้เขียนขอกราบ
ขอบพระคุณไว้เป็นอย่างสูง

ผู้เขียนขอขอบพระคุณแก่นายเนกั กรมการฝึกหัดครู ผู้อำนวยการ หัวหน้าแผนกทะเบียน
และอาจารย์ในวิทยาลัยครูภาคใต้ทุกแห่งที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นอย่างดีในการรวบรวมข้อมูล

ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ คุณยุพิน ปิยะภัทร์ คุณคมเพชร ฉัตรสุภกุล คุณจำนง ผลบุญ
คุณวนิดา มนัสไพฑูรย์ คุณสุวรรณ รัตนจุล และคุณรักษ์ ภิรมย์ภักดิ์ ได้ช่วยเหลือด้วยประการ
ต่าง ๆ ผู้เขียนจึงขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

นอกจากนี้ผู้เขียนขอขอบพระคุณ คุณณรงค์ สุภพิพัฒน์ แห่งบริษัท DATA MAT ที่ให้ความช่วยเหลือ
ในการศึกษาข้อมูลโดยคอมพิวเตอร์ คุณเว็เซียร์ กลองสูงเนิน คุณทองพูล ห่อจันทิก ที่ให้
ความช่วยเหลือในการพิมพ์

ธีรศักดิ์ ตรีพรวิสิฐ

บทที่

๑	บทนำ ๑
	ความมุ่งหมายของงานศึกษาค้นคว้า ๕
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า ๖
	ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า ๖
	เอกสารและเหตุผลเบื้องต้นหลังสมมุติฐานในการค้นคว้า ๖
	สมมุติฐานในการวิจัย ๘
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ๑๐
	คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ๑๐
๒	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า ๑๑
๓	วิธีดำเนินการ ๑๑
	การสร้างแบบสอบถาม ๑๖
	การทดลองใช้และการปรับปรุงแบบสอบถาม ๑๗
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ๑๘
	การรวบรวมข้อมูล ๑๙
	การจัดกระทำกับข้อมูล ๑๙
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ๒๑
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ๒๒
	การวิเคราะห์ข้อมูล ๒๔

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

๑	จำนวนนักศึกษาที่สถาบันฝึกหัดครูรับเข้าเรียนในชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค	๓
๒	จำนวนนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่เข้าสอบและสอบได้ ตามสถิติการออกประกาศนียบัตรของนักเรียน ป.กศ. ในการวัดผลการศึกษา ประจำปีการศึกษา ๒๕๑๐ (พ.ศ. ๒๕๑๑) — ปีการศึกษา ๒๕๑๒ (พ.ศ. ๒๕๑๓)	๔
๓	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนเฉลี่ย (Grade Point Average) ที่แบ่ง ๕ เปอร์เซ็นต์บนและล่างของนักศึกษาในวิทยาลัยครู	๑๕
๔	แสดงจำนวนนักศึกษาทั้งหมด จำนวนนักศึกษา ๕ เปอร์เซ็นต์บนและล่าง และจำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคใต้	๒๐
๕	จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและใช้	๒๑
๖	แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เสด และอายุ	๒๓
๗	แสดงกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เสด และ จำนวนพี่น้องในครอบครัว	๒๔
๘	แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เสด และรายได้ ของบิดามารดา	๒๕
๙	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๒๘
๑๐	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๓๐

๑๑	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศและ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๓๑
๑๒	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ	๓๒
๑๓	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจของ กลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตาม เพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๓๓
๑๔	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านการปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๓๔
๑๕	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านกิจกรรม ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๓๕
๑๖	ความแตกต่างระหว่างผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๓๖
๑๗	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๓๗
๑๘	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๓๘
๑๙	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านการปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๓๙
๒๐	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านการปรับตัวของ กลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๔๐
๒๑	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๔๑

๑๖	ความแตกต่างระหว่างภาวะแฉะเนนเฉื่อยขององค์ประกอบทางค่านกิจกรรม ของกลุ่ทัวอย่างเปรียบเทียบกับตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๓
๒๓	ผลรวมภาวะแฉะเนนเฉื่อยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับทัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่ทัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๔
๒๔	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของภาวะแฉะเนนเฉื่อยขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับทัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่ทัวอย่างเปรียบเทียบกับตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๕
๒๕	ภาวะแฉะเนนเฉื่อยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ ของกลุ่ทัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	๔๖
๒๖	ความแตกต่างระหว่างภาวะแฉะเนนเฉื่อยขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ ของกลุ่ทัวอย่างเปรียบเทียบกับตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๗
๒๗	ภาวะแฉะเนนเฉื่อยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านการปรับทัว ของกลุ่ทัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	๔๘
๒๘	ความแตกต่างระหว่างภาวะแฉะเนนเฉื่อยขององค์ประกอบทางค่านการปรับทัว เปรียบเทียบกับตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวของกลุ่ทัวอย่างและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	๔๙
๒๙	ภาวะแฉะเนนเฉื่อยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๐
๓๐	ความแตกต่างระหว่างภาวะแฉะเนนเฉื่อยขององค์ประกอบทางค่านกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่ทัวอย่างเปรียบเทียบกับตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	๕๑

- ๓๑ ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการรับรู้ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนพี่น้อง ในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ๕๓
- ๓๒ ความแตกต่างระหว่างผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการรับรู้ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เปรียบเทียบกับจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ๕๓
- ๓๓ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการรับรู้ ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ๕๔
- ๓๔ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการรับรู้ ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบกับรายได้ของบิดามารดา และระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ๕๖
- ๓๕ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของ กลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ๕๗
- ๓๖ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบกับรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ การเรียน ๕๘
- ๓๗ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ๕๘
- ๓๘ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ๖๐

๓๙	ผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายไถ่ของ บิคารมารคาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	๖๑
๔๐	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายไถ่ของบิคารมารคา และระดับผลสัม ฤทธิ์ทางการ เรียน	๖๒
๔๑	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง	๖๔
๔๒	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ	๖๔
๔๓	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงพิเศษ	๖๕
๔๔	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัวและกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงพิเศษ	๖๖
๔๕	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำพิเศษ	๖๗
๔๖	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำพิเศษ	๖๗
๔๗	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างพิเศษ	๖๘
๔๘	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการบริหารธุรกิจ การปรับตัว และ กิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างพิเศษ	๖๘
๔๙	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการบริหาร ธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	๗๐

บทที่ ๑

บทนำ

การศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจสังคม และการเมือง ตลอดจนความมั่นคงของประเทศ รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษา เป็นอย่างคืบ คั่งจะเห็นได้จากข้อความในความมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๓ (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๐๔ : ๓) ที่ว่า "รัฐมีความมุ่งหมายให้เด็กเมืองทุกคนได้รับการศึกษา ตามสมควรแก่ศักยภาพ เพื่อเป็นพลเมืองดี มีศีลธรรมและวัฒนธรรม มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ มีสุขภาพสมบูรณ์ มีจิตใจเป็นประชาธิปไตย มีความรู้ความสามารถที่จะประกอบ อาชีพ และทำคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติ"

สิ่งที่จะช่วยให้การศึกษาเจริญก้าวหน้า และบรรลุจุดหมายตามแนวกังกล่าว ย่อม ประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ อาทิเช่น การบริหารการศึกษา หลักสูตร การสอน และงบประมาณ ในส่วนที่เกี่ยวกับการสอนนั้น ครูเป็นแม่บทบาทมากที่สุด เพราะครูทำหน้าที่ เป็นผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ความรู้อันต่าง ๆ นอกจากนั้น บทบาทของครูยังมีอิทธิพลต่อนักเรียนทั้งในด้านการ เสริมสร้างความคิด ความเชื่อ เจตคติ และเสริมสร้างค่านิยมต่าง ๆ ตลอดจนวิธีการ ดำเนินชีวิตให้แก่เด็กเรียนอีกด้วย

จะเห็นได้ว่าในระยะที่ประเทศไทยกำลังเร่งรัดพัฒนาการศึกษานี้ เป้าหมายอันหนึ่ง ที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาการศึกษา ก็คือ การผลิตครู เพื่อให้ได้ครูที่มีคุณภาพ ดังที่ บุญถิ่น อัตถากร และ ดร.รัตนวาทันตบุตร (บุญถิ่น อัตถากร , ดร.รัตนวาทันตบุตร, ๒๕๑๓ : ๓๓) ได้กล่าวถึงการเตรียมครูพอสรุปได้ว่า เพื่อให้การศึกษามีคุณภาพดีและเจริญก้าวหน้า ก็นั้น จึงต้องเตรียมและสร้างครูที่มีคุณภาพสูง คือ มีความรู้ ความสามารถ มีคุณลักษณะและจิตใจ สูง มีความเสียสละและเหมาะสมที่จะช่วยอบรมแนะแนวทางให้ผู้อื่นได้รับการศึกษาที่ถูกต้อง

ในส่วนที่เกี่ยวกับปริมาณและคุณภาพของครู ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๔ (สำนักงานสภาเศรษฐกิจแห่งชาติ, ๒๕๑๐ : ๓๒) ก็ได้ย้ำให้เห็นความสำคัญเกี่ยวกับปริมาณและคุณภาพของครูไว้ว่า "การฝึกหัดครูได้พยายาม เร่งรัดปรับปรุงทั้งด้านปริมาณและคุณภาพโดยพยายามผลิตครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง และการศึกษาบัณฑิตเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่เกี่ยวกับได้เปิด

อบรมครูที่มีวุฒิทำให้มีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น "

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๑๙ (สำนักงาน-
สภาพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ, ๒๕๑๕ : ๑๖ - ๑๗) ได้วางโครงการผลิตครูประกาศนียบัตรไว้
ว่า "จะปรับปรุงการดำเนินงานวิทยาลัยครูและโรงเรียนฝึกหัดครูทุกแห่ง เพื่อขยายปริมาณ
การรับนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรภาคปกติเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๒,๕๐๐ คน คาดว่าใน
ปีสุดท้ายของแผนจะรับนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาารวมทั้งสิ้น ๖๕,๐๐๐ คน
จำแนกเป็นระดับ ป.กศ. ๔๓,๐๐๐ คน และระดับ ป.กศ.สูง ๒๒,๐๐๐ คน ส่วนนักเรียน
ป.กศ.ภาคค่ำ จะมีจำนวนประมาณปีละ ๒๐,๐๐๐ คน โครงการนี้กำหนดจะปรับปรุงค่าตอบแทน
โดยวิธีจัดหาครูอาจารย์ให้ใกล้ชิดกับจำนวนนักเรียน โดยเพิ่มครูวุฒิสูงให้เพิ่มมากขึ้น และจะ
สนับสนุนการให้อุปกรณ์และเทคนิคในสถาบันการฝึกหัดครูให้มากขึ้น"

ในปัจจุบันเนื่องจากการเพิ่มพลเมืองของประเทศไทยมีอัตราสูงมาก คือมีอัตราเพิ่ม
ถึง ๓.๒ เปอร์เซ็นต์ต่อปี จึงเป็นผลทำให้เด็กวัยเพิ่มมากขึ้นด้วย โดยเฉพาะนักเรียน
ประถมศึกษาเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ ๕๕๐,๐๐๐ คน (บุญถิ่น อัตถากร, ๒๕๑๑ : ๒) แม้กรรมการ-
ฝึกหัดครูจะเร่งผลิตครูเพื่อให้สอดคล้องกับจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้น แต่จำนวนครูก็ยังไม่พอกับ
ความต้องการของประเทศอยู่ดี โดยเฉพาะในส่วนภูมิภาคและในท้องถิ่นห่างไกล เหตุผล
ประการหนึ่งที่ทำให้กรรมการฝึกหัดครู ผลิตครูไม่พอกับความต้องการของประเทศก็คือ
กรรมการฝึกหัดครูสามารถรับนักเรียนได้จำนวนจำกัด แม้จะมีจำนวนนักเรียนสมัครเข้าเรียนใน
สถาบันฝึกหัดครูเป็นจำนวนมากก็ตาม ถึงสถิติที่นำมาแสดงต่อไปนี้

ตาราง ๑ จำนวนนักศึกษาที่สถานบันฝึกหัดครูรับเข้าเรียนในชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

ปีการศึกษา	ส่วนกลาง			ส่วนภูมิภาค			รวม		
	สมัคร	รับไว้	ร้อยละ	สมัคร	รับไว้	ร้อยละ	สมัคร	รับไว้	ร้อยละ
๒๕๑๐	๙๔๔๔	๒๐๒๕	๒๑.๑๐	๒๕๒,๓๓	๕๗๒๖	๒๒.๖๔	๓๓๒,๓๖	๗๕๑๔	๒๓.๕๑
๒๕๑๑	๗๖๗๑	๑,๓๕๕	๓๑.๒๒	๒๔๔,๐๒	๗๔๑๕	๒๙.๕๐	๓๒๔,๗๓	๘๘๑๐	๓๐.๒๑
๒๕๑๒	๗๔๓๔	๒,๕๕๐	๓๖.๓๓	๒๖๖,๖๕	๔๔๔๖	๓๓.๓๖	๓๔๔,๔๔	๑๑๗,๓๖	๓๔.๐๑
๒๕๑๓	๘๖๗๔	๒,๕๗๓	๓๐.๗๑	๓๐๔,๖๗	๑๐๔๓๖	๓๓.๘๑	๔๐๕,๔๕	๑๓๔,๐๘	๓๓.๐๗
๒๕๑๔	๑๐๔,๑๗	๓๔,๒๑	๓๓.๖๐	๔๔๕,๓๗	๑๔๐,๔๕	๓๐.๔๕	๕๖๓,๖๔	๑๗๔,๖๖	๓๑.๐๗

แหล่งที่มา หลักฐานการรับนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. กรมการฝึกหัดครู

นักศึกษาที่กรมการฝึกหัดครูรับไว้ตาราง ๑ เป็นนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกโดยวิธีการที่รัดกุมของกรมการฝึกหัดครู จึงน่าจะมีความรู้ความสามารถในด้านการเรียนเป็นอย่างดี แต่ตามความเป็นจริงปรากฏว่า ยังมีนักศึกษ่อีกจำนวนหนึ่งเรียนไม่สำเร็จภายในระยะเวลา ๒ ปี ตามระยะเวลาที่หลักสูตรฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๔ กำหนดไว้ถึงสถิติที่นำมาแสดงต่อไปนี้

ตาราง ๒ จำนวนนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการปีที่ ๒ ที่เข้าสอบและสอบได้ ตาม
สถิติการออกประกาศนียบัตรของนักเรียน ป.กศ. ในการวัดผลการศึกษาประจำปี
การศึกษา ๒๕๑๐ (พ.ศ. ๒๕๑๑) - ปีการศึกษา ๒๕๑๒ (พ.ศ. ๒๕๑๓)

ปีการศึกษา	จำนวนนักศึกษา		ร้อยละ
	ทั้งหมด	สอบได้	
๒๕๐๘	๖๘๖๕	๖๔๕๐	๕๓.๕๕
๒๕๑๐	๗๗๔๔	๗๓๔๔	๕๕.๘๔
๒๕๑๑	๗๖๙๕	๗๒๔๔	๕๕.๗๑
๒๕๑๒	๘๖๐๖	๘๑๘๕	๕๕.๗๒

แหล่งที่มา แผนกทะเบียนและประกาศนียบัตร กองส่งเสริมวิทยฐานะ กรมการฝึกหัดครู

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า นักศึกษา ป.กศ. ที่กรมการฝึกหัดครูคัดเลือกเข้าเรียนใน
สถาบันฝึกหัดครู น่าจะมีความสามารถทางสติปัญญาสูงพอที่จะเรียนจบหลักสูตรตามระยะเวลาที่
กำหนดไว้ ๒ ปี แต่ตามสถิติตารางที่ ๒ ปรากฏว่า มีนักศึกษาจำนวนหนึ่งที่ไม่สามารถสอบ
ได้ จึงทำให้เกิดความสงสัยไ้คิดว่า นอกจากองค์ประกอบทางสติปัญญา ซึ่งได้ทำการ
ทดสอบไปแล้วนั้น น่าจะมีองค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญา ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนอย่างแน่นอน

องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือทำให้นักเรียนมี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำนั้น ได้บันทึกการศึกษาที่สนใจศึกษาค้นคว้ากันมาก และเป็นที่
ยอมรับกันว่า การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ๒
อย่างคือ องค์ประกอบทางค่านิยมสติปัญญา (Intellectual Factors) และองค์ประกอบ
ทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non - intellectual Factors)

เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางค่านสคิปญญาและองค์ประกอบทางค่านที่ไม่ใช่สคิปญญา ดังนั้นคนที่มสคิปญญาเท่ากัน จึงมิได้หมายความว่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากัน ดังที่ ฮาร์วิกเฮิสต์ (Harvighurst, 1963: 506) ได้กล่าวถึงข้อสรุปของเทอร์แมน (Terman) ว่า เนื่องมาจากองค์ประกอบทางค่านที่ไม่ใช่สคิปญญา จึงทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ที่มีสคิปญญาเท่ากันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

นอกจากนี้ อนาสตาซี (Anastasi, 1961: 141 - 142) ก็ได้เน้นให้เห็นความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่ไม่ใช่สคิปญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผู้เรียนในระดับวิทยาลัยเป็นกลุ่มที่โคคเคื่ออกบากกว่าในระดับต่ำกว่าวิทยาลัย ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันน้อย โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา องค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ สังคม การจูงใจ และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สคิปญญาอื่น ๆ อาจจะมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของบุคคล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่า องค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาชั้น ป.กศ.ปีที่ ๒ เพื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ตามความมุ่งหมายของการวิจัยที่ตั้งเอาไว้ เพื่อจะเป็นแนวทางให้การช่วยเหลือส่งเสริมนักศึกษาโดยจัดบริการแนะแนวให้มีประสิทธิภาพ และเพื่อค้นหาการใด ๆ ที่เหมาะสมจะเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาในวิทยาลัยครูต่อไป สิ่งนี้เองเป็นแรงกระตุ้นใหญ่ให้ผู้สนใจศึกษากันกว่าเรื่องนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษากันควา

๑. เพื่อศึกษาว่า องค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น องค์ประกอบใดมีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากน้อยอย่างไร
๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
๓. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง องค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาชายหญิง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๘. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง องค์ประกอบทางค่า เสริมธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่ขึ้นอยู่กับกรองมีรายได้อีกต่างกัน

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

๑. ทำให้ทราบสถานภาพทางเสริมธุรกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการที่ปีที่ ๒ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
๒. ทำให้ทราบว่า องค์ประกอบทางค่า เสริมธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
๓. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อให้อยู่เกี่ยวข้องกับเข้าใจปัญหาในการเรียนของนักศึกษา อันอาจจะเป็นแนวทางในการช่วยเหลืออย่างเหมาะสม
๒. อาจนำไปใช้ในการพิจารณาส่งเสริมการผลิตครู ของกรมการฝึกหัดครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๓. เป็นแนวทางในการป้องกันความสูญเสียเปล่าในการศึกษา
๔. เป็นแนวทางในการจัดบริการแนะแนวในวิทยาลัยครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๕. เป็นแนวทางในการวิจัยหาสาเหตุอื่น ๆ ที่ทำให้นักศึกษาในวิทยาลัยครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

เอกสารและเหตุผลเบื้องต้นของงานศึกษาในการค้นคว้า

มีผลงานการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบทางค่าที่ไม่ใช่สติปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อาทิเช่น

อนาสตาซี (Anastasi, 1961 : 141 - 142) ได้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางค่าที่ไม่ใช่สติปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผู้เรียนในระดับวิทยาลัยเป็นกลุ่มที่ได้รับคัดเลือกมากกว่ากลุ่มต่ำกว่าระดับวิทยาลัย ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทาง

การเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กันน้อย โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา องค์ประกอบทางกายภาพ เศรษฐกิจ สังคม และการจูงใจ และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาอื่น ๆ อาจจะมีอิทธิพลเห็นการต่ำเป็นวิชาสังคมศาสตร์

ฮาร์วิกเฮิสต์ (Harvighurst, 1963: 506) ได้กล่าวถึงข้อสรุปของเทอร์แมน (Terman) ไว้ว่า เนื่องมาจากองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา จึงทำให้นักเรียน ส่วนใหญ่ที่มีสติปัญญาเท่ากัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

จากความเห็นของทั้งฮาร์วิกเฮิสต์และเทอร์แมน แสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบที่ไม่ใช่ สติปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างแน่นหนา โดยเฉพาะที่ฮาร์วิกเฮิสต์เน้น ทรง องค์ประกอบทางกายภาพ เศรษฐกิจ สังคม และการจูงใจ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นส่วนหนึ่งของ กร.บุญชม ไชยโกญ (วิทยาสถาภิธานสารคาม, ๒๕๑๓ : ๑๖) ที่กล่าวว่า "นักการศึกษา ต่างยอมรับกันว่า คุณภาพของการศึกษานั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างคือ ครู หลักสูตร กิจกรรมนักเรียน แบบเรียน วัสดุอุปกรณ์การสอน อาคารเรียนและครุภัณฑ์ การบริหาร และการนิเทศการศึกษา งบประมาณการศึกษา พ่อแม่ผู้ปกครองนักเรียน สถานภาพทาง เศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรมของท้องถิ่น และสังคม"

นอกจากนี้ก็มีเหตุผลและการวิจัย ของนักการศึกษาคนอื่น ๆ ที่สนับสนุนว่า องค์ประกอบ ทางกายภาพ เศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อผลิิตทำให้ นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงหรือต่ำแตกต่างกันดังจะได้อีกกล่าวถึงแต่ละองค์ประกอบต่อไป

องค์ประกอบทางกายภาพ เศรษฐกิจ

ดีซีนา (Desena, 1966: 351-355) ได้ศึกษากับนิสิตในวิทยาลัยชิคาโก เนีย พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีปัญหาเกี่ยวกับการเงิน สภาพที่อยู่อาศัยและ การหารายได้ มากกว่าพวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่ผลการวิจัยของแอสติน

(Astin, 1964: 219-227) ขัดแย้งกับดีซีนา เพราะแอสตินพบว่า นิสิตที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

นอกจากองค์ประกอบทางกายภาพ เศรษฐกิจของนิสิตที่เรียนดีและเรียนอ่อน จะต่างกัน และขัดแย้งกันดังการวิจัยของดีซีนาและแอสตินแล้ว นิสิตโดยทั่ว ๆ ไปก็ประสบกับความยุ่งยาก เพราะเนื่องมาจากปัญหา เศรษฐกิจอยู่เป็นจำนวนมาก ดังเช่น สมบัติ โสสิทธรรณ (สมบัติ โสสิทธรรณ, ๒๕๐๙ : ๑๓๕ - ๑๓๗) พบว่า นิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

ปีการศึกษา ๒๕๐๒ นิสิตชายร้อยละ ๕๘ และ นิสิตหญิงร้อยละ ๒๖ มีความยุ่งยากใจเกี่ยวกับ
เศรษฐกิจของกรมกรว๊ว นิสิตชายร้อยละ ๕๒ นิสิตหญิงร้อยละ ๖๘ ยากหารายได้พิเศษ
เพราะเค็อครอนร็องเงิน

องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว

กิลล์ (Gill, 1962-144-149) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนกับการปรับตัว ปรากฏว่า เด็กที่เรียนเก่งมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้ดีกว่าเด็กที่มี
ผลการเรียนอ่อน และเด็กที่เรียนดีจะมีความสามารถแก้ไขปัญหาค่เกี่ยวกับความกังวลใจ
ได้ดีอีกด้วย ผลการวิจัยของกิลล์สอดคล้องกับ กี ซีน่า (Desena, 1964:145- 149)
ที่พบว่า เด็กที่ผลการเรียนดีจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดีและรวดเร็วกว่าเด็กที่เรียน
ปานกลางหรืออ่อน

การปรับตัวหรือไม่ก็มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของบุคคลเป็นอย่างมาก กที่ปรับตัวได้ก็จะ
ทำให้บุคลิกภาพดีตามไปด้วย ในทางตรงกันข้ามหากปรับตัวไม่ดี เช่น คนที่เจ็บป่วยกลัวความว่ตาค
กังวลต่าง ๆ จะอยู่ในสังคมได้อย่างไม่เป็นสุข อารมณ์และจิตใจจะไม่มั่นคง ผลก็คืออาจจะทำ
ใ้บุคลิกภาพไม่ดีตามไปด้วย เรื่องการปรับตัวนี้เป็นเรื่องสำคัญ และส่วนมากเป็นปัญหาที่
นักศึกษาคส่วนใหญ่ออกความช่วยเหลือ ดังเช่น มณฑลพรณ ปญุทธรานนท์ (มณฑลพรณ ปญุทธรานนท์,
๒๕๑๑ : ๔๒ - ๔๓) ได้วิจัยพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูมหาสารคาม ปี ๒๕๑๐ ส่วนใหญ่
ต้องการรับคำปรึกษาากที่สุดในเรื่องการสร้างเสริมบุคลิกภาพ การคบเพื่อนเพศเดียวกันและ
เพื่อนต่างเพศ ความสัมพันธ์กับครู อาจารย์ การดำเนินชีวิตในวิทยาลัย และความเข้าใจ
ตนเอง

องค์ประกอบทางด้านกิจกรรม

สตีเยร์วอลท์ (Stierwalt, 1966- 40-57) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของ
กิจกรรมในโรงเรียนกับความสำเร็จทางการเรียน พบว่า คะแนนนักเรียนจะแตกต่างกัน
ระหว่างก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม แสดงว่าการเข้าร่วมกิจกรรมมีผลต่อความสำเร็จ
ทางการเรียนอย่างแนบแน และนอกจากนี้ ไมเออร์ (Myer, 1952: 415-426)

ก็ใกล้เคียงพบว่า นิสิตที่เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านิสิตที่เรียนออนไลน์ และนิสิตที่เรียนได้มีหน้าที่สำคัญ มีความรับผิดชอบในกิจกรรมของวิทยาลัยมากกว่านิสิตที่เรียนออนไลน์

ไพศาล หวังวาณิช (ไพศาล หวังวาณิช, ๒๕๖๖ : ๖๒ - ๖๔) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลการเรียนของนิสิตปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พบว่า กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนของนิสิตคือ การรวมกิจกรรมชุมนุมวิชาการ การอ่านหนังสือพิมพ์ วารสารประจำวัน การดูภาพยนต์ การช่วยเหลือเพื่อน ๆ ในด้านวิชาการ ส่วนกิจกรรมที่ท้วงติงเกี่ยวกับการเรียน คือ การสอนพิเศษ การทำหนังสือวารสารของห้องหรือวิทยาลัย

ดร.พนัส หัชาภิสิทธิ์ (ดร.พนัส หัชาภิสิทธิ์, ๒๕๖๒ : ๑๔๔ - ๑๕๐) ได้กล่าวถึงส่วนดีและส่วนเสียของกิจกรรมไว้ว่า กิจกรรมเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ทำให้หลักสูตรสมบูรณ์ยิ่งขึ้น กิจกรรมนักเรียนเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมให้นักเรียนในสถานต่าง ๆ ถึงแม้ว่ากิจกรรมนักเรียนจะมีคุณค่า ต่อนักเรียนเป็นแผนกประการ แต่การเรียนตกต่ำไป เช่น กิจกรรมในกฎแข่งขันกีฬา ทำให้จำนวนชั่วโมงเรียนลดลงอย่างมาก เพื่อเอาเวลาไปในการเตรียมชมวาฬทะเล การฝึกซ้อมกีฬา ฯลฯ หรือกิจกรรมละครที่ใช้เวลาชุลมุนนาน ๆ

ผลงานการวิจัยและเหตุผลดังที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยมีความสัมพันธ์ต่อผลการเรียนของนักเรียนอย่างแน่นอน ดังนั้นในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานเป็นกลาง ๆ เอาไว้ดังนี้

สมมุติฐานในการวิจัย

๑. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน

๒. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษา ชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน

๓. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มีจำนวนที่มองต่างกัน ไม่แตกต่างกัน

๔. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มีผลการจัดเรียงไล่ต่างกันไป ไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตในการศึกษากันคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษากันคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๔ ของวิทยาลัยครูสังกัดกรมการฝึกหัดครูในภาคใต้ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยกลุ่มตัวอย่างมาประมาณกลุ่มละประมาณ ๓๐๐ คน
๒. องค์ประกอบทางค่าที่ไม่ใช่สถิติปัญหามีอยู่หลายองค์ประกอบ แต่ในการศึกษากันคว้าครั้งนี้ กระทำเฉพาะค่าเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย

คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษากันคว้า

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง คะแนนเฉลี่ย (Grade Point Average) ซึ่งคิดได้ โดยเอาผลคูณของหน่วยกิตกับระดับคะแนนทุกวิชามารวมกัน แล้วหารด้วยผลบวกของหน่วยกิตของทุกวิชา
๒. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ย ๓ เทอมปีที่ ๑ อยู่ใน ๕ เปอร์เซ็นต์บนของนักเรียนทั้งหมดในชั้นปีที่ ๒
๓. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ย ๓ เทอมปีที่ ๑ อยู่ใน ๕ เปอร์เซ็นต์ล่าง ของนักศึกษาทั้งหมดในชั้นปีที่ ๒
๔. วิทยาลัยครู หมายถึง สถาบันที่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับต้นและชั้นสูง สังกัดกรมการฝึกหัดครูซึ่งตั้งอยู่ในภาคใต้ของประเทศไทยจำนวน ๓ แห่ง คือ วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช วิทยาลัยครูสงขลา และวิทยาลัยครูยะลา
๕. องค์ประกอบทางค่าเศรษฐกิจ หมายถึง องค์ประกอบทางค่าการเงินที่นักศึกษาจะนำไปใช้จ่ายในระหว่างศึกษา เช่น ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน-ค่าใช้จ่ายส่วนตัว สภาพทางการเงินของครอบครัวและอื่น ๆ
๖. องค์ประกอบทางค่าการปรับตัว หมายถึง การที่บุคคลสามารถที่จะอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข โดยการประพฤติปฏิบัติไปตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม เช่น การปรับตัวทางอารมณ์ การปรับตัวต่อเพื่อน ต่ออาจารย์และบุคคลอื่น ๆ
๗. กิจกรรมในวิทยาลัย หมายถึง กิจกรรมรวมหลักสูตรทุกประเภทที่นักศึกษามีส่วนร่วม เช่น การเข้าชุมนุมต่าง ๆ ของวิทยาลัย การเล่นกีฬา คณิตศาสตร์ กิจกรรมโยธาและอื่น ๆ

บทที่ ๒

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัวและ
กิจกรรมที่เป็นปัญหาและที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้า
กันมากทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังจะกล่าวถึงต่อไปนี้

ดร.สุจิตา เหล่าสุนทร (สมศักดิ์ ประจักษ์, ๒๕๐๖ : ๔ - ๕) ได้สำรวจ
ปัญหาและข้อข้องใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ของนักเรียนชายหญิงในจังหวัดพระนคร
จำนวน ๒๒๕ คน เป็นชาย ๑๐๕ คน หญิง ๑๒๐ คน อายุประมาณ ๑๔ - ๑๘ ปี โดยมีความ
มุ่งหมายเพื่อจะค้นหาปัญหาและข้อข้องใจต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของนักเรียน
และพิจารณาวางโครงการช่วยเหลือแนะแนวในโรงเรียนมัธยม โดยใช้แบบสอบถามที่ดัดแปลง
มาจากของมณีย์ แคมภูเนี้ยโฮ มหาวิทยาลัยไอโอไอโอเคตท เรื่องที่สำรวจแบ่งเป็น ๓ หมวด
ด้วยกัน ได้แก่ บ้านและครอบครัว การเงิน โรงเรียน งานอนาคต ความสัมพันธ์ระหว่าง
ชายหญิงและเกี่ยวกับตนเอง

ผลการสำรวจปรากฏว่า นักเรียนที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับการเงิน งานอนาคต มี
จำนวนมากเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนปัญหาที่ผู้ประสบรองลงไปได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับตนเอง
ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ
และปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวตามลำดับ

สมศักดิ์ ประจักษ์ (สมศักดิ์ ประจักษ์, ๒๕๐๖ : ๖๑ - ๖๒) ได้ทำการ
สำรวจปัญหาและความต้องการของนักศึกษา ป.โท. วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ธนบุรี
จำนวน ๓๓๐ คน ชาย ๔๐๐ คน หญิง ๓๓๐ คน ผลการสำรวจปรากฏว่า

ก. เศรษฐกิจของครอบครัวนักศึกษาส่วนมากยังไม่ดีพอ จึงก่อให้เกิดปัญหาค่าน
การเงินและค่านิยมตามมา นักศึกษาจำนวน ๘๔ คน ประสบปัญหาที่ว่า "มีเงินในกระเป๋า
จำนวน ๒๗๓ คน ระบุว่า "อยากหาเงินใช้เองไบบ้าง" จำนวน ๑๒๕ คน ระบุว่า "ครอบครัว
กำลังเดือดร้อนเรื่องเงิน" เหล่านี้ทำให้นักศึกษาต้องการทำงานหาเงินในระหว่างเรียน

ข. เกี่ยวกับปัญหาทางการเงินการปรับตัว พบว่า มีปัญหาเกี่ยวกับการขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น มีความประมาทเวลาปรากฏตัวต่อที่ชุมนุมชน

การค้นคว้าของ ดร.สุกิจ เหล่าสุนทร และสมศักดิ์ ประจักษ์ เนย์ สอดคล้องกับการศึกษาของฮาร์รี (Harry, 1960:116) ซึ่งได้ศึกษาการให้บริการแก่นิสิตในวิทยาลัยเหมืองแร่และเทคโนโลยีแห่งมิชิแกน โดยใช้เครื่องมือ Mooney Problem Checklist พบว่า ปัญหาที่นักศึกษามองต้องการความช่วยเหลือจากวิทยาลัยคือ ปัญหาการเงิน ที่อยู่อาศัย งานอาชีพ กิจกรรมทางสังคมและสันติภาพ

ส่วนการที่กิจกรรมจะมีผลต่อการเรียนของนักเรียน หรือมีความสัมพันธ์กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำกว่านั้น ได้มีผู้สนใจศึกษาดังนี้

วัฒนา พุ่มเล็ก (วัฒนา พุ่มเล็ก, ๒๕๓ : ๘๗) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงและต่ำ โดยใช้ตัวอย่างจากนักเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๑ - ๓ จำนวน ๒๓๒ คน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง ๑๑๖ คน นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ๑๑๖ คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีปัญหาเรื่องขาดแคลนเงิน งานอาชีพ ปัญหาครอบครัว แผนอนาคต การคบเพื่อนเพศเดียวกัน และการคบเพื่อนต่างเพศ มากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง บิดาของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีการศึกษาและรายได้ต่ำกว่าบิดาของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง งานอาชีพปรากฏว่า บิดาของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีอาชีพรับราชการและค้าขายเป็นอันดับหนึ่งและสองตามลำดับ มารดาของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีแนวโน้มที่จะทำงานนอกบ้าน มากกว่ามารดาของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ

จากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ ครอบครัวการคบเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศมีความสัมพันธ์กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำกว่าแตกต่างกัน

ยูเนสโก (Unesco, , 1966: I6) ได้จัดประชุมสัมมนาและไต่สรุปสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเรียนในอาชีวศึกษาไม่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและออกจากโรงเรียนกลางคัน คือ ความยากจน ซึ่งผลการสัมมนานี้สอดคล้องกับการศึกษาของฟรีลิก (Freelich , 1958: 30) ที่พบว่า นักเรียนที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับเศรษฐกิจของครอบครัวและมีความขัดแย้งในด้านการเงิน จะทำงานพิเศษ การทำงานพิเศษ ทำให้เด็กเรียนคะแนนต่ำลง

นอกจากนี้การศึกษาของ แอสติน (Astin, 1964: 219 - 227) ก็สอดคล้องกับการศึกษาดังกล่าวมาแล้ว พบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ ส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำ

มีการศึกษากันว่าที่ขัดแย้งกับการค้นคว้าของนักการศึกษาที่กล่าวมาแล้วและยูเนสโก คือ การค้นคว้าของ แมกควอรี (McQuary, 1954: II7-II20) พบว่า นิสิตที่เรียนดีมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำกว่าพวกที่เรียนอ่อนกว่าที่ควร และมีเปอร์เซ็นต์ของบิดาที่ทำงานในอาชีพชั้นสูงและถึงอาชีพชั้นสูงน้อยกว่านิสิตที่เรียนอ่อน โดยทั่วไปแล้ว นิสิตที่เรียนดีก็มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและสังคมอยู่ในชั้นต่ำ

สำหรับองค์ประกอบทางด้านการปรับตัว แอสซุมและเลวี (Assum and Levy, 1942: 307 - 309) ได้ศึกษาเปรียบเทียบนิสิตที่มีการปรับตัวดีกับนิสิตที่ปรับตัวไม่ดี พบว่า นิสิตที่มีการปรับตัวดีก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านิสิตที่มีการปรับตัวดี

โดนิแวน (Donivan, 1965: 20 - 23) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การปรับตัวส่วนบุคคลกับการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ ๑ ในวิทยาลัยธุรกิจ แห่งมหาวิทยาลัยเคนเวอร์ ปรากฏว่า กลุ่มที่มีการปรับตัวดีได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ปรับตัวไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาของแอสซุมและเลวี และโดนิแวน แสดงว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการปรับตัวดีกว่านิสิตที่เรียนอ่อน แต่ก็มีการศึกษาของนักการศึกษาคนอื่น ๆ ที่ขัดแย้งกับการศึกษาของบุคคลดังกล่าว อาทิเช่น

โอเวนส์และจอห์นสัน (Owens and Jonson, 1940: 41 - 46) พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีการปรับตัวดีกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพราะกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำชอบการแสดงออก (extrovert) มากกว่า และมักจะเขาสังคมเก่งกว่า

กริฟฟิธส์ (Griffiths, 1945 : 360 - 362) พบว่า นิสิตชายที่เข้าใหม่และเป็น นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น การปรับตัวไม่ดีกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเลย

* องค์ประกอบทางค่านิยมกิจกรรม กรอบเบิล (Groble, 1957 : 61') ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางค่านิยมและส่วนตัวของนิสิตชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยไมอามี ก.ศ. ๑๔๔๐ พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีส่วนรวมในกิจกรรมของวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เจเนเซน (Jensen, 1959 : 30 - 71) ได้วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนิสิตชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๔๔๔ คน ใน Brigham Young University) ผลการวิจัยปรากฏว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม กิจกรรมทางค่านิยมวิชาการ มากกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

แต่ก็มีผลการวิจัยที่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของกรอบเบิล และเจเนเซน อาทิเช่น บุญชลอ อุดมพันธ์ (บุญชลอ อุดมพันธ์, ๒๕๑๑ : ๗๖) ซึ่งได้ศึกษาผลการดำเนินงานของนิสิตวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ ที่ทางสำนักงานแนะแนวจัดทำให้ ในภาคเรียนที่ ๑ และภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๐ พบว่า การสอนพิเศษไม่ทำให้การเรียนของนิสิตเลวลง เพราะการเรียนของนิสิตก่อนและหลังการสอนพิเศษไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบผลการเรียนกับนิสิตกลุ่มที่ไม่ได้สอนพิเศษ ก็ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

จุไรศรี สุทธิศรีสังข์ (จุไรศรี สุทธิศรีสังข์, ๒๕๐๘ : ๔๔) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร จากจำนวนนักเรียน ๗๐ คน รวม ๑๒ แห่ง ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กันเลยระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คาร์ (Car, 1956 : 93 - 97) ได้ศึกษาปัญหาของนิสิตมหาวิทยาลัยฟลอริดา ที่ลงทะเบียนในภาคเรียนแรก ปีการศึกษา ๑๔๔๑ - ๑๔๔๒ โดยแยกเป็นกลุ่มที่เรียนดีกับเรียนอ่อน เครื่องมือที่ใช้สำรวจก็คือ แบบสำรวจปัญหาของ Mooney Problem CheckList. ประกอบด้วยปัญหา ๑๐ ประเภท แต่ละประเภทมีปัญหาย่อย ๓๐ ข้อ ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคม ปรากฏว่า กลุ่มที่เรียนอ่อนมีความสามารถมากกว่ากลุ่มที่เรียนดี

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมด พอสรุปได้ว่า มีความแตกต่างกันในด้านองค์ประกอบ ทั้งสามด้านของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และ ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างเดียวกัน ก็มีผลการวิจัยที่ขัดแย้งกัน ซึ่งแสดงว่า องค์ประกอบ ทั้งสามด้านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างแน่นอน นอกจากนี้ ก็มีผลการวิจัยที่ต่างออกไป คือ ในด้านกิจกรรมของนิสิต บุญขอ อุดมพันธ์ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันเลย ระหว่างการสอนพิเศษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จุไรศรี สุทธิกรสังข์ ที่พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันเลยระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการร่วมกันเป็นโครงการวิจัย โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจาก นักศึกษา ป.๓. ชั้นปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูทั่วประเทศจำนวน ๕ แห่ง คณะผู้วิจัยประกอบด้วย

๑. นายธีรศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ ทำการวิจัยโดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูโทคาชิ
๒. นายจำนง ผลบุญ ทำการวิจัยโดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคเหนือ
๓. นายคมเพชร ฉัตรคุฎกุก ทำการวิจัยโดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๔. น.ส.ยุพิน นิธิยัตต์ ทำการวิจัยโดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๕. นางวันวิลา มนัสไพญสัย ทำการวิจัยโดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคกลาง

เพื่อให้การศึกษาก้าวหน้าไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

๑. การสร้างแบบสอบถาม
๒. การทดลองใช้แบบสอบถาม
๓. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
๔. การรวบรวมข้อมูล
๕. การจัดกระทำข้อมูล

การสร้างแบบสอบถาม

คณะผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามปัญหาต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากแบบสอบถามในปริทัศน์าไรท์ เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งประสบการณ์ของคณะผู้วิจัยเอง สร้างแบบสอบถามปัญหาแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ ถามรายละเอียดส่วนตัวของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ของบิดามารดา และจำนวนพี่น้องในครอบครัว

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามปัญหาต่าง ๆ ทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรม
ในวิทยาลัย ดังตัวอย่าง

องค์ประกอบทางด้านการเศรษฐกิจ

- ก. ท่านมีปัญหาในการใช้จ่ายในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด
- ค่าอุปกรณ์การเรียน
- ค่าอาหารกลางวัน

- - -

องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว

- ก. ท่านมีความรู้สึกในเรื่องต่อไปนี้ได้อย่างไร
- รู้สึกว่าตนเองขาดเสรีภาพในการคบเพื่อนต่างเพศ
- รู้สึกว่าตนเองมีอารมณ์และจิตใจไม่คงที่

- - -

องค์ประกอบทางด้านการกิจกรรมในวิทยาลัย

- ก. ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่อไปนี้เพียงใด
- การทำงานในสถานศึกษา
- กิจกรรมรื่นเริงและสังสรรค์ในวิทยาลัย

- - -

แบบสอบถามตอนที่ ๒ ให้นักศึกษาประมาณค่าปัญหาต่าง ๆ ในองค์ประกอบทางด้านการเศรษฐกิจ
การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย โดยให้มาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งแบ่งน้ำหนักคะแนน
ไว้ดังนี้

น้อยที่สุด	มีค่า	X ₁	เท่ากับ	๑
น้อย	มีค่า	X ₂	เท่ากับ	๒
ปานกลาง	มีค่า	X ₃	เท่ากับ	๓
มาก	มีค่า	X ₄	เท่ากับ	๔
มากที่สุด	มีค่า	X ₅	เท่ากับ	๕

การทดลองใช้และการปรับปรุงแบบสอบถาม

คณะผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักศึกษาวิทยาลัยครูธนบุรี จำนวน ๑๐๐ คน แล้วนำแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนก ซึ่งปรากฏว่า จากแบบสอบถามทั้งหมด ๔๔ ข้อ มี ๔๓ ข้อ ที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๐๑ มี ๑๓ ข้อ ๒๐ ข้อ และ ๓ ข้อ ที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ .๐๕ และ .๑ ตามลำดับ สำหรับที่เหลืออีก ๒ ข้อ ปรากฏว่าไม่มีอำนาจจำแนก

จะเห็นว่าแบบสอบถามนี้มีค่าอำนาจจำแนกที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๐๑ ถึง ๔๓ ข้อ และมีอำนาจจำแนกที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ถึง ๒๐ ข้อ ซึ่งแสดงว่าแบบสอบถามนี้มีค่าอำนาจจำแนกสูง

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการครั้งนี้ เป็นนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคใต้ กลุ่มละ ๓๐๐ คน โดยดำเนินการสุ่มตัวอย่างดังนี้

๑. คณะผู้วิจัยได้สุ่มนักศึกษาในวิทยาลัยครูมาคนละ ๑ แห่ง แล้วนำคะแนนเฉลี่ย (Grade Point Average) ที่แบ่ง ๒๕ เปอร์เซนต์บนและล่างของนักศึกษามาหาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เพื่อเก็บเกณฑ์รวมกันในการเลือกสุ่มตัวอย่างของคณะผู้วิจัยต่อไป ดังรายละเอียดที่แสดงในตาราง ๓-

ตาราง ๓ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนเฉลี่ย (Grade Point Average) ที่แบ่ง ๕ เปอร์เซนต์บนและล่างของนักศึกษาในวิทยาลัยครู

วิทยาลัยครู	คะแนนเฉลี่ย (G.P. A.)	
	ที่แบ่ง ๕ % บน	ที่แบ่ง ๕ % ล่าง
เชียงใหม่	๒.๙๗	๒.๑๘
สงขลา	๒.๖๑	๒.๑๐
สวนสุนันทา	๒.๕๓	๒.๑๔
นครปฐม	๒.๖๘	๒.๑๔
นครราชสีมา	๒.๖๘	๒.๑๕
$\bar{X}$	๒.๖๕	๒.๑๐

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ที่แบ่ง ๕ เปอร์เซนต์บนของนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) เป็น ๒.๙๗, ๒.๖๘, ๒.๖๘ และ ๒.๖๑ ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ย (G.P. A.) ของนักศึกษาในวิทยาลัยครูต่างจังหวัด สำหรับคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ของนักศึกษาวิทยาลัยครูสวนสุนันทาเป็น ๒.๕๓ ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ที่ต่ำกว่าวิทยาลัยครู ๔ แห่งที่กล่าวมา คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ที่แบ่ง ๕ เปอร์เซนต์บนของนักศึกษา ๒.๖๕ คะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ที่แบ่ง ๕ เปอร์เซนต์ล่างของนักศึกษาวิทยาลัยครูเชียงใหม่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงถึง ๒.๑๘ คะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ของนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลาเท่ากับ ๒.๑๐ ซึ่งเท่ากับคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ที่แบ่ง ๕ เปอร์เซนต์ล่างของนักศึกษา

รวบรวมจำนวนนักศึกษาของวิทยาลัยครูแต่ละแห่งที่แบ่งเป็น ๒๕ เปอร์เซนต์บนและล่าง แล้วพิจารณาเลือกกลุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างตามอัตราส่วนเพื่อให้ได้กลุ่มละ ๓๐๐ คน ตามที่ต้องการ จึงได้แสดงรายละเอียดจำนวนกลุ่มตัวอย่างไว้ในตาราง ๔

ตาราง ๔ แสดงจำนวนนักศึกษาทั้งหมด จำนวนนักศึกษา ๒๕ เปอร์เซนต์บนและล่างและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคใต้

วิทยาลัยครู	จำนวนนักศึกษา				
	ทั้งหมด	๒๕ % บน	กลุ่มตัวอย่างสูง	กลุ่มตัวอย่างต่ำ	รวมกลุ่มตัวอย่าง
ยะลา	๕๔๘	๑๓๗	๔๔	๔๔	๑๔๘
สงขลา	๔๘๕	๑๒๑	๔๓	๔๓	๑๖๖
นครศรีธรรมราช	๗๑๘	๑๗๙	๑๕๖	๑๕๖	๓๑๒
รวม	๑๗๕๑	๔๓๗	๒๔๓	๒๔๓	๔๘๖

ถ้าแบบสอยตามไปให้นักศึกษาในวิทยาลัยครูแต่ละแห่งกรอกคำตอบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ในตาราง ๔ โดยพิจารณาว่า กลุ่มสูงจะต้องเป็นผู้ใดคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ตั้งแต่ ๒.๖๕ ขึ้นไปและกลุ่มต่ำจะต้องเป็นผู้ใดคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ๒.๐๐ ลงมา จึงแสดงรายละเอียด ในตาราง ๕

ตาราง ๕ จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและใช้ได้ แยกตามวิทยาลัยครูและเพศ

วิทยาลัยครู	แบบสอบถาม ที่ส่งไป	แบบสอบถามที่ใช้ได้				รวม	ร้อยละ
		กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ			
		ช	ญ	ช	ญ		
ยะลา	๑๔๔	๒๓	๕๒	๕๔	๒๕	๑๕๔	๘๓.๕๔
สงขลา	๑๖๖	๒๕	๕๕	๕๐	๒๔	๑๕๑	๘๔.๕๔
นครศรีธรรม- ราช	๒๕๔	๕๑	๕๔	๗๒	๓๖	๒๐๓	๘๕.๐๒
รวม	๕๕๔	๑๐๖	๑๕๑	๑๗๖	๘๕	๕๐๙	๘๔.๙๔

จากตาราง ๕ แสดงแบบสอบถามที่คืนมา ปรากฏว่า ได้แบบสอบถามคืนมาและใช้ได้ จากนักศึกษาวิทยาลัยครูยะลา ๘๓.๕๔ เปอร์เซ็นต์ จากนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา ๘๔.๕๔ เปอร์เซ็นต์ และจากนักศึกษาวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช ๘๕.๐๒ เปอร์เซ็นต์ แบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด ๕๕๔ ชุด ได้คืนมาและใช้ได้ ๕๐๙ ชุด คิดเป็น ๘๔.๙๔ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งนับว่าเป็นข้อมูลที่น่าพอใจเป็นกลุ่มตัวอย่างได้

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลในวิทยาลัยครูทั้งสามแห่งด้วยตนเองในการนี้ ได้รับความร่วมมือจากหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู หัวหน้าคณะวิชาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ผู้อำนวยการ หัวหน้าแผนกทะเบียนและอาจารย์ในวิทยาลัยครูในภาคใต้ ก่อนที่จะให้นักศึกษากรอกแบบสอบถาม ได้ชี้แจงให้นักศึกษาทราบจุดมุ่งหมายและวิธีการในการทำ นักศึกษาแต่ละชั้นใช้เวลาตอบแบบสอบถามประมาณ ๓๐ นาที เมื่อทำเสร็จก็เก็บแบบสอบถามกลับทันที

การจัดกระทำข้อมูล

เมื่อรวบรวมข้อมูล เสนอมาพิจารณาวิเคราะห์และคำนวณค่าสถิติตามที่ต้องการโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) \ กังนี้

๑. แจกแจงความถี่ตามตัวแปรอิสระ

๑.๑๐ กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๑.๒๐ เพศ ชายและหญิง

๑.๓๐ อายุ แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม คือ

๑.๓๑ ๑๗ ปี และต่ำกว่า

๑.๓๒ ๑๘ ปี

๑.๓๓ ๑๙ ปี และสูงกว่า

๑.๔๐ จำนวนพี่น้อง แบ่งเป็น ๓ กลุ่มดังต่อไปนี้

๑.๔๑ ๑ - ๔ คน

๑.๔๒ ๕ - ๗ คน

๑.๔๓ ๘ คนและมากกว่า

๑.๕๐ รายได้ของบิดามารดาแบ่งออกเป็น ๔ กลุ่มดังต่อไปนี้

๑.๕๑ ๐ - ๑๐๐๐ บาท

๑.๕๒ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท

๑.๕๓ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท

๑.๕๔ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า

ตาราง ๒ แสดง กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ อายุ

อายุ	สูง		ต่ำ		รวม
	ช	ญ	ช	ญ	
๑๓	๓	๓๔	๑๐	๑๒	๖๔
๑๔	๔๖	๓๕	๕๑	๔๒	๑๗๔
๑๕	๕๓	๓๖	๑๐๕	๓๑	๒๒๕
รวม	๑๐๒	๑๐๕	๑๖๖	๘๕	๕๕๘
	๒๐๗		๒๕๑		

จากตาราง ๒ นักกีฬาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า ก็มีจำนวน ๑๖๔ คน กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๔ ปี มีจำนวน ๑๗๔ คน กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่ามีจำนวน ๒๔ คน กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีจำนวน ๒๕๖ คน เป็นชาย ๑๐๒ คน เป็นหญิง ๑๕๐ คน กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีจำนวน ๒๕๑ คน แยกเป็นชาย ๑๖๖ คน เป็นหญิง ๘๕ คน

ตาราง ๙ แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เหนือ และจำนวนพี่น้องในครอบครัว

จำนวนพี่น้อง	สูง		ต่ำ		รวม
	ช	ญ	ช	ญ	
๑ - ๔	๓๒	๔๔	๔๖	๒๓	๑๕๐
๕ - ๗	๔๖	๗๓	๗๔	๔๑	๒๓๔
๘ และมากกว่า	๒๕	๒๔	๔๑	๒๑	๑๑๕
รวม	๑๐๓	๑๔๑	๑๖๑	๘๕	๓๙๙
	๒๔๔		๒๔๖		

จากตาราง ๙ เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวจะเห็นว่าส่วนใหญ่นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีพี่น้องในครอบครัว ๕ - ๗ คน คือมีจำนวน ๒๓๔ คน รองลงมา มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีจำนวน ๑๕๐ คน และมีพี่น้อง ๘ คนและมากกว่าจำนวน ๑๑๑ คน ตามลำดับ

ตาราง ๔ แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศและรายได้ของนิสิตามารดา

รายไดของบิดามารดา	สูง		ต่ำ		รวม
	ช	ญ	ช	ญ	
๑	๕๖	๘๕	๘๕	๑๔	๑๖๔
๒	๘๓	๙๔	๖๑	๓๗	๑๖๕
๓	๓	๑๐	๑๗	๑๖	๕๖
๔	๔	๑๑	๓	๔	๒๒
รวม	๑๖๖	๑๘๐	๑๖๖	๔๕	๔๐๗
	๓๔๖		๒๑๑		

จากตาราง ๔ จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่นิสิตามารดามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๑๐๐๐ บาท มีจำนวนมากที่สุดและกลุ่มตัวอย่างที่นิสิตามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีจำนวนใกล้เคียงกันมาก คือมีจำนวน ๑๖๔ คน สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่นิสิตามารดามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาทและ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า มีจำนวนน้อยใกล้เคียงกัน คือมีจำนวน ๕๖ คนและ ๒๒ คน ตามลำดับ

๒ หากจะแผนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางกายภาพเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรม ในวิทยาลัย ตามตัวแปรต่าง ๆ โดยใช้สูตร (Guilford, 1965 :44) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนคะแนนเฉลี่ย (Mean)

$\sum X$ ผลรวมของน้ำหนักคะแนน

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๓. หาค่าความแปรปรวน (Variance) โดยไชสุตร (Guilford, 1965:44)
 ดังนี้

$$s^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 แทนความแปรปรวนของคะแนน

$\sum x$ แทนผลรวมของน้ำหนักคะแนน

$\sum x^2$ แทนผลรวมน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๔. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรไคไชสุตร (McNemar, 1965:109)
 ดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ N_1, N_2 แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และที่ ๒ ตามลำดับ

t แทนความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทนคะแนนเฉลี่ยกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

๕. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Coefficient of Correlation)

โดยไชสุตร (Ebel, 1965: 266) ดังนี้

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum X, \sum Y$ แทนผลรวมของน้ำหนักคะแนนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทนผลรวมของน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสองในกลุ่มที่ ๑ และ ๒

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้สะดวกในการที่จะรวบรวม วิเคราะห์และแปลข้อมูล จึงได้กำหนดใช้สัญลักษณ์แทนตัวแปรและกลุ่มตัวอย่างตลอดจนสถิติวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

X	แทนคะแนนดิบ
$\Sigma X, \Sigma Y$	แทนผลรวมของน้ำหนักคะแนน
$\Sigma X^2, \Sigma Y^2$	แทนผลรวมของน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$\bar{X}$	แทนค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) หรือมัธยฐานเลขคณิต (Arithmetic Mean)
S^2	แทนความแปรปรวน (Variance) ของคะแนน
t	แทนการวัดความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย
r	แทนค่าสหสัมพันธ์ (Correlation)
N	แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
สูง	แทนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
ต่ำ	แทนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
ช	แทนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย
ญ	แทนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง
๑๓	แทนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า
๑๔	แทนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๔ ปี
๑๕	แทนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า
๑ - ๔	แทนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว ๑ - ๔ คน
๕ - ๗	แทนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว ๕ - ๗ คน

- ๔ แทนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนเงินในครอบครัว ๔ คนและมากกว่า
- ๑ แทนกลุ่มตัวอย่างที่ปีการศึกษามีรายได้ ๑ - ๑๐๐๐ บาท
- ๒ แทนกลุ่มตัวอย่างที่ปีการศึกษามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท
- ๓ แทนกลุ่มตัวอย่างที่ปีการศึกษามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท
- ๔ แทนกลุ่มตัวอย่างที่ปีการศึกษามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ได้พิจารณาถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องเป็นตอน ๆ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านเพศของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านอายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านจำนวนพี่น้องในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๕ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านรายได้ของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๖ วิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๗ วิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๘ วิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและจำแนกตามเพศ

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ต้องการที่จะเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เพื่อให้ทราบว่า ผลของลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้มีส่วนช่วยให้อะไรดีขึ้นหรือไม่ หนังสือไอทีหรือไม้มากน้อยเพียงใด ทั้งนี้จึงได้เปรียบเทียบลักษณะเหล่านี้โดยยึดถือความผันแปรในกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำเป็นสำคัญ ต่อไปนี้จะกล่าวถึงกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนเป็นอันดับแรก

ตอนที่ ๕ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งปรากฏว่าสภาพทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยมีความแตกต่างกัน จึงจะได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนไว้ในตาราง ๕

ตาราง ๕ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	กลุ่มตัวอย่าง		รวม
		สูง	ต่ำ	
เศรษฐกิจ	N	๒๕๖	๒๕๑	๕๐๗
	$\bar{X}$	๒.๘๗๒๓	๒.๘๕๘๕	๒.๘๖๕๔
	S^2	๑.๓๑๒๔	๑.๘๓๒๖	๑.๕๘๗๕
ปรับตัว	$\bar{X}$	๒.๘๔๔๕	๒.๖๑๓๓	๒.๘๔๔๒
	S^2	๑.๑๘๘๗	๑.๓๖๔๖	๑.๒๖๖๖
กิจกรรม	$\bar{X}$	๒.๓๔๔๔	๒.๘๔๓๑	๒.๕๙๓๗
	S^2	๑.๒๖๑๔	๑.๒๓๖๒	๑.๒๔๘๘
รวม	$\bar{X}$	๒.๘๓๒๑	๒.๘๑๑๒	๒.๘๒๑๖
	S^2	๑.๒๓๔๐	๑.๓๕๕๑	๑.๒๙๔๕

จากตาราง ๕ จะเห็นว่าในกลุ่มสูงค่าคะแนนเฉลี่ยของด้านการปรับตัวสูงสุด รองลงมาคือ ด้านเศรษฐกิจและกิจกรรมตามลำดับ เช่นเดียวกับกลุ่มต่ำ แตกต่างกับค่าคะแนนเฉลี่ยทั้งสามกลุ่มสูงกว่ากลุ่มสูง เมื่อพิจารณาทั่วไปแล้วนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีปัญหาทั้งสามด้านนี้แตกต่างกันเพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างนี้จะมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงได้นำแต่ละองค์ประกอบมาเปรียบเทียบดังตาราง ๖๐

ตาราง ๖๐ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			รวม
		เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	
สูง	1๕๖	๕.๓๕๔๑**	๓.๘๘๖๔**	๔.๘๕๔๙**	๑๓.๙๓๕๖**
ต่ำ	1๕๖				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๖๐ ผลการเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำในแต่ละด้านพบว่า องค์ประกอบแต่ละด้านของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เมื่อเปรียบเทียบโดยรวมความแตกต่างขององค์ประกอบทุกด้านก็ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เช่นเดียวกัน แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีปัญหาทั้งสามด้านแตกต่างกันอย่างแท้จริง

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งเพศชายและหญิงซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน จึงนำเอาปัญหาทั้งสามด้านของนักศึกษาชายหญิงมาเปรียบเทียบกัน ต่อไป

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางต้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม ในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านเพศของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ซึ่ง ปรากฏว่าสภาพทางต้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยแตกต่างกัน ดังได้แสดง ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางต้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		N	ค่าสถิติ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	รวม
สูง	สูง	๑๔๖	$\bar{X}$	๒.๖๖๖๔	๒.๔๔๔๓	๒.๔๔๓๔	๒.๕๓๖๔
			S^2	๑.๓๕๔๑	๑.๑๓๔๕	๑.๑๓๔๕	๑.๒๓๖๖
	ต่ำ	๑๖๖	$\bar{X}$	๒.๓๐๑๖	๒.๖๔๔๑	๒.๕๓๓๖	๒.๖๑๑๖
			S^2	๑.๔๑๓๖	๑.๓๕๔๕	๑.๑๓๓๖	๑.๓๑๑๖
รวม		๓๑๒	$\bar{X}$	๒.๖๔๔๑	๒.๖๑๑๓	๒.๕๓๓๖	๒.๕๘๔๔
			S^2	๑.๔๐๖๔	๑.๒๔๔๕	๑.๑๓๓๖	๑.๒๔๔๑
ต่ำ	สูง	๑๕๖	$\bar{X}$	๒.๓๔๔๑	๒.๕๓๓๖	๒.๕๓๓๖	๒.๕๓๓๖
			S^2	๑.๒๔๔๕	๑.๒๔๔๕	๑.๒๔๔๕	๑.๒๔๔๕
	ต่ำ	๑๕๕	$\bar{X}$	๒.๕๓๓๖	๒.๕๓๓๖	๒.๕๓๓๖	๒.๕๓๓๖
			S^2	๑.๒๔๔๕	๑.๒๔๔๕	๑.๒๔๔๕	๑.๒๔๔๕
รวม		๓๑๑	$\bar{X}$	๒.๔๔๔๑	๒.๕๓๓๖	๒.๕๓๓๖	๒.๕๓๓๖
			S^2	๑.๒๔๔๕	๑.๒๔๔๕	๑.๒๔๔๕	๑.๒๔๔๕

จากตาราง ๑๑ จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายในกลุ่มสูงมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านเศรษฐกิจสูงสุด รองลงมาคืองานกิจกรรมและงานการปรับตัวสำหรับชายกลุ่มต่ำก็เช่นเดียวกัน แต่ชายกลุ่มต่ำมีค่าคะแนนเฉลี่ยมากกว่าชายกลุ่มสูงในทุก ๆ ด้าน สำหรับหญิงกลุ่มสูงมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการปรับตัวสูงสุด รองลงมาเป็นกิจกรรมและเศรษฐกิจ หญิงกลุ่มต่ำก็เช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาถึงเพศว่า ชายกลุ่มต่ำมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมมากที่สุด

ถ้าพิจารณาโดยคำนึงถึงเพศชายหญิงเป็นสำคัญ ปรากฏว่า เพศชายมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านเศรษฐกิจสูงสุด รองลงมาเป็นด้านการปรับตัว และกิจกรรม ส่วน หญิง ปรากฏว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการปรับตัวสูงสุด รองลงมาเป็นงานกิจกรรมและเศรษฐกิจ โดยส่วนรวมแล้วเพศชายมีค่าคะแนนเฉลี่ยมากกว่าเพศหญิงในทุกด้าน เพื่อจะให้ทราบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศจะมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงนำมาเปรียบเทียบในตาราง ๑๒

ตาราง ๑๒ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศ

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			รวม
		เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	
ช	๒๗๒	๑๖.๓๘๖๓**	๗.๘๘๒๘**	๑๑.๓๘๒๕**	๑๘.๖๖๘๒**
ญ	๒๓๕				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๑๒ จะเห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยด้านเศรษฐกิจการปรับตัว และกิจกรรมของเพศชายและหญิง ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยทุกด้านก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เช่นเดียวกัน แสดงให้เห็นว่า เพศชายและหญิงมีความแตกต่างกันในปัญหาทั้งสามด้านนี้อย่างแท้จริง

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้ากำลังถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนและเพศพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเพศนั้น จะมีสภาพของกระบวนการปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย แตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบค่านัยสำคัญทางสถิติที่ละด้าน ดังต่อไปนี้

ตาราง ๖๓ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านกระบวนการของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ต่ำ	ญ สูง	ญ ต่ำ
ช สูง	๑๑๖		๑.1๐๐๘	๑๑.๓๕๖๗**	๘.๓๓๓๘**
ช ต่ำ	๑๖๖			๑๘.๒๕๖๗**	๑๖.๑๘๗๑**
ญ สูง	๑๔๑				๑.๔๓๐1
ญ ต่ำ	๘๘				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๖๓ ปรากฏว่า นักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ในด้านกระบวนการแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ก็เช่นเดียวกัน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น โดยเฉพาะหญิงในกลุ่มสูง ชายกลุ่มต่ำ มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันมากที่สุด ชายหญิงกลุ่มสูง ชายหญิงกลุ่มต่ำ และชายกลุ่มสูงหญิงกลุ่มต่ำ มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันรองลงมาตามลำดับ

ตาราง ๖๔ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ต่ำ	ญ สูง	ญ ต่ำ
ช สูง	๖๑๖		๓.๓๒๓**	๑.๑๓๑๐	๐.๖๙๔๐
ช ต่ำ	๖๖๖			๔.๖๖๓๔**	๓.๕๘๖๕**
ญ สูง	๖๕๐				๐.๒๔๔๑
ญ ต่ำ	๔๕				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

จากความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของชายกลุ่มสูงและต่ำ ชายกลุ่มต่ำ หญิงกลุ่มสูง ชายกลุ่มต่ำหญิงกลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ส่วนนอกนั้นปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าชายกลุ่มสูงหญิงกลุ่มสูง ชายกลุ่มสูงหญิงกลุ่มต่ำ และ หญิงกลุ่มสูงหญิงกลุ่มต่ำมีปัญหาการปรับตัวไม่ต่างกัน

ตาราง ๑๕ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ย ขององค์ประกอบทางงานกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่าง
เปรียบเทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ต่ำ	ญ สูง	ญ ต่ำ
ช สูง	๑๑๖		** ๓.๔๘๒๖	** ๓.๖๕๕๕	๑.๐๙๓๔
ช. ต่ำ	๑๖๖			** ๑๒.๓๔๓๑	** ๔.๒๖๓๔
ญ สูง	๑๕๐				** ๕.๖๔๒๑
ญ ต่ำ	๘๕				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างเพศเดียวกัน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และกลุ่มตัวอย่างชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันก็ปรากฏว่า ส่วนใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เช่นเดียวกัน ยกเว้นชายกลุ่มสูงและหญิงกลุ่มต่ำจึงปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๑๖ ความแตกต่างระหว่างผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางงานเกษตรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกับตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ต่ำ	ญ สูง	ญ ต่ำ
ช สูง	๑๐๖		๗.๒๕๒๒**	๑๑.๔๓๘๔**	๕.๖๔๔๑**
ช ต่ำ	๑๖๖			๒๐.๓๓๒๕**	๑๒.๖๓๐๓**
ญ สูง	๑๕๐				๔.๒๕๒๒**
ญ ต่ำ	๔๕				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

เมื่อรวมปัญหาทั้งสามค่าเข้าด้วยกัน ปรากฏว่าเพศชายและหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น จึงแสดงว่า ตัวแปรตามเพศมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางงานเกษตรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยด้วย

ตามปกตินักเรียนแต่ละชั้นจะเรียนได้ผลดีตามระดับของชั้น นักเรียนที่อายุต่ำกว่ารายเฉลี่ยของนักเรียนในชั้น อาจจะเป็นเพราะมีโอกาสได้เข้าเรียนเมื่ออายุน้อยและสามารถเรียนได้ทัน ในขณะที่นักเรียนที่มีอายุสูง ส่วนนักเรียนที่อายุสูงกว่ารายเฉลี่ยของนักเรียนในชั้น อาจจะเป็นเพราะเขาเรียนเมื่ออายุมาก สอนตกชั้น หรือมีความจำเป็นต้องหยุดพักการเรียนในตอนที่ใดคนหนึ่ง เพราะฉะนั้น ความแตกต่างระหว่างอายุน่าจะมีผลต่อการเรียนด้วย จึงได้นำองค์ประกอบทั้งสามด้าน คือ เกษตรกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย มาเปรียบเทียบกับระดับอายุในระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ
กิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านอายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูงและต่ำ

สำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบต่าง ๆ ในตอนที่ ๓ นี้ จะแยกวิเคราะห์ทีละองค์ประกอบ
แล้วสรุปรวมทั้งสามองค์ประกอบในตอนท้ายของตอนที่ ๓

เมื่อพิจารณาคุณภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำที่อายุ
ต่างกัน ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันทั้งจะได้สังเกตคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๑๖
ตาราง ๑๗ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ จำแนก
ตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ภาพสถิติ	อายุ		
		๑๗	๑๘	๑๙
สูง	N	๔๖	๔๑	๑๒๕
	$\bar{X}$	๒.๖๑๓๒	๒.๔๘๖๒	๒.๕๖๓๘
	S^2	๑.๐๕๕๒	๑.๓๓๕๑	๑.๓๔๐๑
ต่ำ	N	๒๒	๕๓	๑๓๖
	$\bar{X}$	๒.๔๘๖๐	๒.๕๐๐๔	๒.๖๓๖๕
	S^2	๑.๒๖๓๘	๑.๔๓๑๘	๑.๔๓๖๕
รวม	N	๖๘	๑๓๔	๒๖๑
	$\bar{X}$	๒.๓๑๑๕	๒.๔๙๓๘	๒.๖๕๑๖
	S^2	๓.๕๓๓๑	๔.๕๐๓๑	๔.๘๖๒๔

จากตาราง ๑๗ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาในกลุ่มสูงที่อายุ ๑๘ ปีและมากกว่ามีค่าคะแนน
ด้านเศรษฐกิจสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี อายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า ตามลำดับ

ซึ่งก็เช่นเดียวกับกลุ่มต่ำ ก็คือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและมากกว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๔ ปี อายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่าตามลำดับ โดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีปัญหาในระดับปานกลาง กลุ่มต่ำทุกกลุ่มมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่มแต่ไม่มากนัก กลุ่มสูงและต่ำที่มีอายุ ๑๕ ปีและมากกว่า มีปัญหาตามเศรษฐกิจมากที่สุด อยู่ในระดับค่อนข้างมาก

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้ากำลังถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอายุของกลุ่มตัวอย่างนี้จะมีสภาพองเศรษฐกิจ แตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบค่า t สำคัญทั้งในตาราง ๑๔

ตาราง ๑๔ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่าเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๔๖	๑๓	๖.๔๓๓๘**			๔.๕๓๙๔**	๓.๓๔๔๔**	๑๒.๓๔๔๐**
	๘๑	๑๔	๒.๔๑๔๔*			๐.๐๐๔๐	๐.๔๐๒๖	๕.๔๐๓๒*
	๑๒๕	๑๕				๑.๕๑๓๐	๑.๕๔๖๔	๓.๕๔๑๑**
ต่ำ	๒๒	๑๓				๐.๒๓๑๓		
	๕๓	๑๔				๓.๓๓๓๕**		
	๑๓๖	๑๕				๕.๕๔๑๑**		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปรากฏว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๔ ปีกับอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกนั้น มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แสดงว่า กลุ่มสูงอายุน่าจะมีปัญหาตามเศรษฐกิจมากกว่า

กลุ่มสูงอายุน้อยส่วนในกลุ่มต่ำนั้นก็พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ยกเว้น กลุ่มต่ำอายุ ๑๙ ปี และต่ำเท่ากับกลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปีซึ่งแตกต่างกันไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับ กลุ่มสูงและต่ำที่มีอายุต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปีกับกลุ่มต่ำอายุ ๑๙ ปี กลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปีกับกลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

นอกจากสภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนใหญ่จะแตกต่างกันแล้ว ควรจะดูสภาพการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งใ้แสดงภาวะแผนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๑๘

ตาราง ๑๘ ภาวะแผนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ทางสถิติ	อายุ		
		๑๗	๑๘	๑๙
สูง	N	๔๖	๔๑	๑๒๕
	$\bar{X}$	๒.๔๖๒๒	๒.๓๗๔๕	๒.๕๖๔๖
	S^2	๑.๑๗๓	๑.๑๒๔๙	๑.๒๔๑๔
ต่ำ	N	๒๒	๕๓	๑๓๖
	$\bar{X}$	๒.๕๑๗๑	๒.๕๒๕๕	๒.๖๔๔๕
	S^2	๑.๒๔๔๒	๑.๓๔๗๑	๑.๓๕๖๓
รวม	N	๖๘	๑๗๔	๒๖๑
	$\bar{X}$	๒.๔๗๖๑	๒.๔๕๗๑	๒.๖๓๖๑
	S^2	๓.๔๑๗๖	๔.๒๕๕๖	๔.๗๔๗๖

ตารางนี้แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาในกลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปีและสูงกว่ามีภาวะแผนเฉลี่ยปรับตัว

การปรับตัวสูงสุด รองลงมาอีกกลุ่มอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า อายุ ๑๘ ปีตามลำดับ สำหรับกลุ่มต่ำ กลุ่มอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการปรับตัวสูงสุด เช่นเดียวกับกลุ่มสูง ส่วนรองลงมาเป็นกลุ่มอายุ ๑๘ ปี อายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่าตามลำดับ โดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มต่ำมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม

เพื่อจะไต่ถามไต่ถามกันว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนและอายุของกลุ่มตัวอย่างพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกับความสัมพันธ์ต่อการเรียนและอายุของกลุ่มตัวอย่างจะมีสภาพการปรับตัว แตกต่างกันหรือไม่ จึงได้ไปเปรียบเทียบหาค่าัยสำคัญดังในตาราง ๒๑

ตาราง ๒- ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			๒					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๗	๑๘	๑๙	๑๗	๑๘	๑๙
สูง	๕๖	๑๗	๑.๖๘๔๒	๕.๑๗๓๕**	๒.๔๕๕๓ ⁺	๓.๕๓๖๓**	๘.๘๓๖๕	
	๘๑	๑๘		๗.๑๖๒๓ ⁺⁺	๒.๖๘๕๓**	๔.๖๐๖๖ ⁺⁺	๑๖.๘๒๖๗**	
	๑๒๔	๑๙			๑.๓๒๖๗	๑.๕๕๓๗	๔.๘๗๓๓	
ต่ำ	๕๕	๑๗				๔.๓๗๔๔	๓.๘๔๔๗	**
	๘๓	๑๘					๕.๔๑๔๔	**
	๑๓๖	๑๙						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปรากฏว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่ากับอายุ ๑๔ ปี แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ามีปัญหา การปรับตัวพอ ๆ กัน นอกนั้นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๑๑ แสดงว่า กลุ่มสูงที่ อายุมากมีปัญหการปรับตัวมากกว่าอายุน้อย ส่วนกลุ่มค่าที่ต่างอายุกันก็เช่นเดียวกับกลุ่มสูงที่ต่างอายุกัน คือ กลุ่มค่าอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่ากับกลุ่มค่าอายุ ๑๔ ปี แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ นอกนั้นแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๑๑ สำหรับกลุ่มสูงและค่าที่อายุต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๕ ปีและ สูงกว่าอายุ ๑๔ ปี แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนกลุ่มสูงอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่ากับกลุ่มค่าอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๔๔ นอกนั้นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๑๑

เมื่อสภาพเศรษฐกิจและการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน ส่วนใหญ่จะแตกต่างกันแล้ว น่าจะดูสภาพการเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างนี้ โดยจะได้นำแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๒๖

ตาราง ๒๖ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านิยมในวิทยาลัยของ
กลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	อายุ		
		๑๓	๑๔	๑๕
สูง	N	๕๖	๘๑	๑๒๔
	$\bar{X}$	๒.๖๕๒๓	๒.๓๔๕๓	๒.๓๗๑๕
	S^2	๑.๑๗๕๐	๑.๒๓๓๖	๑.๖๕๒๖
ต่ำ	N	๒๑	๔๓	๑๓๖
	$\bar{X}$	๒.๕๓๑๔	๒.๓๔๖๔	๒.๕๕๔๕
	S^2	๑.๕๐๓๕	๑.๒๖๕๕	๑.๑๕๔๑
รวม	N	๖๘	๑๒๔	๒๖๐
	$\bar{X}$	๒.๓๖๕๑	๒.๓๔๕๕	๒.๔๖๓๒
	S^2	๑.๓๓๕๖	๑.๑๕๓๓	๑.๒๓๔๔

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๔ ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยค่านิยมสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า และอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่าตามลำดับ สำหรับกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มอายุ ๑๔ ปีและสูงกว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและต่ำกว่า และอายุ ๑๓ ปีตามลำดับ เป็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับ กลุ่มต่ำทุกระดับอายุเขารวมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูง ยกเว้นกลุ่มสูงอายุ ๑๔ ปี ซึ่งเขารวมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มต่ำเล็กน้อย

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าค่าถึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนและอายุของกลุ่มตัวอย่างพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งค่าผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนและอายุของกลุ่มตัวอย่างนั้นจะมีสภาพการ เขารวมกิจกรรมในวิทยาลัย แตกต่างกันด้วยหรือไม่จึงได้นำไปเปรียบเทียบในตาราง ๒๖ ดังนี้

ตาราง ๒๒ ความแตกต่างระหว่างภาวะแฉะเฉียบขององค์ประกอบด้านกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่าง
เปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน					
		สูง			ต่ำ		
N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๑๓	๕.๓๕๒๔**	๕.๑๔๕๓**		๖.๑๓๕๖**	๕.๓๗๑๔**	๖.๔๓๑๓**
	๑๔		๑.๖๕๓๔		๒.๓๑๑๕**	๑.๖๑๕๑	๖.๓๑๑๕**
	๑๕				๓.๑๓๒๔**	๑.๕๖๑๔	๔.๕๖๑๔**
ต่ำ	๑๓					๒.๓๔๕๖**	๑.๕๒๑๔
	๑๔						๓.๑๕๑๔**
	๑๕						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

การเปรียบเทียบของกลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกันแต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน กลุ่มสูง อายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า กลุ่มต่ำอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่ากับกลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้นมีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับ กลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกันและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันปรากฏว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๔ ปีกับกลุ่มต่ำ อายุ ๑๕ ปี กลุ่มสูงอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ากับกลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปี แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

เมื่อคำนึงถึงปัญหาคำตอบทั้งสามคำถามรวมกัน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกัน ในด้านอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วจึงจะดูสภาพของปัญหาทั้งสามคำถามรวมกัน ถึง แสดงการกระจายเฉียบและความแปรปรวนในตาราง ๒๓

ตาราง ๒๓ ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางจำนวนอายุ การรับรู้ และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	สถิติ	อายุ		
		๑๗	๑๘	๑๙
สูง	N	๔๖	๔๑	๑๒๕
	$\bar{X}$	๒.๒๗๘๗	๒.๔๑๔๐	๒.๔๔๔๖
	S^2	๑.๑๓๗๐	๑.๒๒๗๕	๑.๒๕๔๒
ต่ำ	N	๒๒	๔๓	๑๓๖
	$\bar{X}$	๑.๕๐๔๓	๒.๔๓๑๖	๒.๖๔๔๑
	S^2	๑.๑๓๘๘	๑.๓๓๘๐	๑.๓๐๔๔
รวม	N	๖๘	๑๓๔	๒๖๑
	$\bar{X}$	๒.๓๘๐๖	๒.๔๔๔๒	๒.๕๓๕๘
	S^2	๓.๓๑๘๑	๑.๒๓๔๔	๑.๕๘๔๐

จากตาราง ๒๓ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่า เป็นกลุ่มที่มีปัญหาทั้งสามด้านสูงสุด รองลงมาคือ กลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปีและกลุ่มสูงอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่าตามลำดับ ส่วนกลุ่มต่ำปรากฏว่า กลุ่มต่ำอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่าเป็นกลุ่มที่มีปัญหาทั้งสามด้านสูงสุดเช่นเดียวกับกลุ่มสูง แต่กลุ่มรองลงมาต่างกันคือ กลุ่มอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า และกลุ่มอายุ ๑๘ ปี ตามลำดับ เมื่อรวมกลุ่มสูงต่ำเข้าด้วยกัน ปรากฏว่า กลุ่มอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่ามีปัญหาทั้งสามด้านสูงสุด แต่ก็ยังอยู่ในระดับน้อย

เพื่อจะทราบไคแนอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอายุของกลุ่มตัวอย่างพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอายุของกลุ่มตัวอย่างนั้นจะมีสภาพขององค์ประกอบทั้งสามด้านแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงนำไปเปรียบเทียบกับสำคัญ ทั้งในตาราง ๒๔

ตาราง ๒๔ ความแตกต่างระหว่างผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	II	อายุ	๑๗	๑๘	๑๙	๑๗	๑๘	๑๙
สูง	๘๖	๑๗		๖.๙๔๔๒**	๑๑.๓๖๔๓**	๗.๔๔๔๒**	๔.๒๔๔๑	๑๔.๕๐๒๓*
	๘๗	๑๘			๕.๐๔๐๑**	๓.๒๒๐๗**	๓.๐๖๖๔	๑๓.๕๕๑๔*
	๑๒๕	๑๙				๐.๓๓๔๕	๑.๗๔๕๕	๑๐.๐๐๓๕**
ต่ำ	๒๕๖	๑๗					๑.๓๑๓๔	๕.๘๗๕๓*
	๔๓๓	๑๘						๑๐.๖๖๔๖*
	๑๑๖	๑๙						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๔ แสดงให้เห็นว่า ค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกันแต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน กลุ่มต่ำอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่ากับกลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น สำหรับกลุ่มสูงต่ำที่อายุต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปีและสูงกว่ากับกลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

ในวาระที่นักเรียนที่มีจำนวนหนึ่งหลายคน น่าจะมีผลโดยตรงต่อปัญหาทางเศรษฐกิจของโรงเรียน เพราะจำนวนเงินที่ต้องใช้จ่ายย่อมมีมากขึ้นตามจำนวนบุตร หากนักเรียนมีปัญหาด้านเศรษฐกิจการเข้าร่วมกิจกรรมก็จะทำได้ไม่ค่อนนัก โดยเฉพาะกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้เงินกับแล้วจะยิ่งเห็นโทษชัดเจนและปัญหาการปรับตัวก็เช่นเดียวกันย่อมจะเกิดขึ้นได้มาก ถ้าหากนักเรียน

ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างสะดวก ดังนั้นความแตกต่างระหว่างจำนวนพี่น้อง
จึงน่าจะมีผลต่อองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว กิจกรรมในวิทยาลัยและผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน ดังนั้น จึงได้นำความแตกต่างระหว่างจำนวนพี่น้องในครอบครัวมาเปรียบเทียบ
โดยละเอียดให้เห็นชัดเจนดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรม
ในวิทยาลัย จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผล-
สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

เมื่อพิจารณาคุณภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงต่ำและจำนวน
พี่น้องต่างกัน ปรากฏว่าแตกต่างกัน ซึ่งจะได้นำค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๕
ตาราง ๕ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง
ที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๘๑	๑๑๔	๕๖
	$\bar{X}$	๒.๕๕๑๑	๒.๔๔๕๔	๒.๔๔๒๔
	S^2	๑.๒๕๘๑	๑.๒๕๕๖	๑.๑๑๔๔
ต่ำ	N	๖๔	๑๒๑	๖๒
	$\bar{X}$	๒.๔๔๖๖	๒.๖๑๑๓	๒.๓๐๓๔
	S^2	๑.๓๒๐๑	๑.๒๒๐๓	๑.๕๕๖๐
รวม	N	๑๕๐	๒๓๕	๑๑๘
	$\bar{X}$	๒.๕๒๓๔	๒.๕๔๓๓	๒.๖๐๓๓
	S^2	๑.๓๑๔๔	๑.๕๔๔๕	๑.๕๖๒๔

จากตาราง ๒๕ จะพบว่า กลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ย
 งานเศรษฐกิจสูงสุด รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คนและ ๑ - ๔ คนตามลำดับ ส่วน
 กลุ่มต่ำก็เช่นเกี่ยวกับกลุ่มสูง แต่กลุ่มต่ำทุกกลุ่มมีปัญหาทางงานเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มสูง เป็นเหตุ
 สืบเนื่องจาก กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้องเพิ่มขึ้น จะมีปัญหาทางงานเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นตามลำดับ

เพื่อให้ทราบโดยแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
 จำนวนพี่น้องในครอบครัวพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 และจำนวนพี่น้องนั้น จะมีสภาพของเศรษฐกิจแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบค
 นัยสำคัญ ดังในตาราง ๒๖

ตาราง ๒๖ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางงานเศรษฐกิจของกลุ่ม
 ตัวอย่างเปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	จำนวนพี่น้อง	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	๘๑	๑ - ๔		๑.๐๘๗๕	๑.๐๔๓๑	๑.๘๗๓๗	๔.๕๕๕๓	๖.๓๘๘๖
	๑๐๘	๕ - ๗			๑.๑๓๘๕	๑.๐๒๔๘	๓.๘๗๑๘	๕.๘๕๕๑
	๕๖	๘				๑.๑๔๐๘	๒.๘๕๒๘	๔.๗๕๑๘
ต่ำ	๖๔	๑ - ๔					๓.๒๕๔๓	๕.๕๒๗๕
	๑๒๖	๕ - ๗						๕.๗๕๕๑
	๖๕	๘						๕.๗๕๕๑

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ค่าของความแตกต่างของกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้องต่างกันแต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระ
 เคียวกัน ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้องต่างกัน

แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกันทุกกลุ่มแตกต่างกัน สำหรับกลุ่มสูงค่าที่มีจำนวนพี่น้องต่างคนปรากฏว่า กลุ่มสูงและค่าที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน กลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๕ - ๗ คนกับกลุ่มค่าที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน และกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ากับกลุ่มค่าที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ในด้านการปรับตัวนั้น เมื่อพิจารณาตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพี่น้องที่ต่างกันแล้ว ทุกกลุ่มมีค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนต่างกัน ดังแสดงในตาราง ๒๗

ตาราง ๒๗ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
			๕ - ๗	๘
สูง	N	๘๑		๕๖
	$\bar{X}$	๒.๕๓๗๔		๒.๓๘๘๔
	S^2	๑.๑๐๘๔		๑.๕๕๔๘
ค่า	N	๖๔		๖๒
	$\bar{X}$	๒.๖๒๑๔		๒.๖๒๕๔
	S^2	๑.๓๔๓๔		๑.๕๔๔๘
รวม	N	๑๔๐	๒๓๔	๑๑๘
	$\bar{X}$	๒.๕๓๖๐	๒.๕๔๑๘	๒.๕๑๓๑
	S^2	๔.๕๓๖๔	๔.๕๖๓๓	๔.๕๑๐๑

จากตารางนี้จะเห็นว่า กลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีปัญหาการเรียนปรับตัว สูงสุด

รองลงมาคือกลุ่มที่มีพื้นที่ ๕-๗ คนและ ๘ คนและมากกว่า ส่วนกลุ่มค่าปรากฏว่า กลุ่มที่มีพื้นที่ ๘ คนและมากกว่ามีปัญหาในการปรับตัวมากที่สุด รองลงมาคือที่มีพื้นที่ ๑-๔ คนและ ๕-๗ คนตามลำดับ น่าสังเกตว่า กลุ่มค่ามีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว ปรากฏว่า กลุ่มที่มีพื้นที่ ๑-๔ คนมีปัญหาในการปรับตัวมากที่สุด

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพื้นที่ในครอบครัวพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพื้นที่ จะมีสภาพของการปรับตัวแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหากันที่สำคัญดังในตาราง ๕

ตาราง ๕ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว เปรียบเทียบตามจำนวนพื้นที่ในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	พื้นที่	๑-๔	๕-๗	๘	๑-๔	๕-๗	๘
สูง	๘๑	๑-๔		๒.๐๓๓๗*	๔.๔๗๔๗**	๕.๖๔๕๕**	๒.๓๖๔๕*	๒.๔๕๕๓*
	๑๑๕	๕-๗		๒.๕๘๑๑*	๕.๖๒๐๖**	๔.๗๘๔๖*	๔.๓๖๔๖*	
	๕๖	๘			๖.๕๕๔๖**	๖.๘๒๔๖*	๖.๒๒๔๖*	
ต่ำ	๖๕	๑-๔				๐.๖๑๔๔	๐.๑๑๔๔	
	๑๒๐	๕-๗					๐.๖๔๔๗	
	๖๒	๘						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มสูงที่มีพี่น้องต่างกันและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับเดียวกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ทั้งสิ้น ส่วนกลุ่มต่ำที่มีพี่น้องต่างกัน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับเดียวกันปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มที่มีพี่น้องต่างกันและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันนั้น ปรากฏว่า กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑-๔ คนกับกลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕-๘ คน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กลุ่มนอกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐ ทั้งสิ้น แสดงว่ากลุ่มต่ำมีปัญหาในการปรับตัวมากกว่ากลุ่มสูง

ในเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรม เมื่อพิจารณาตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพี่น้อง จะมีการเข้าร่วมกิจกรรมต่างกัน ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๓. ตาราง ๓ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	กาสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑-๔	๕-๘	๘
				๕๖
สูง				๒,๔๒๔๘
				๑,๒๐๗๐
				๖๒
ต่ำ				๒,๘๕๐๔
				๑,๑๓๗๓
	N	๑๕๐	๒๓๔	๑๑๘
รวม	$\bar{X}$	๒,๔๐๗	๒,๔๒๒๓๐	๒,๕๕๑๑
	S^2	๔,๑๘๖๑	๔,๑๗๔๑	๔,๑๖๔๓

ตาราง ๕๕ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่มีพี่นอง ๔ คนและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีพี่นอง ๖ - ๗ คนและ ๕ - ๖ คนตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่ไม่มีพี่นองต่างกันปร เกือบ กลุ่มที่มีพี่นอง ๔ คนและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาได้แก่ กลุ่มที่มีจำนวนพี่นอง ๕ - ๗ คน และ ๖ - ๗ คนตามลำดับ เป็นนัยสำคัญได้ว่า กลุ่มที่ไม่มีกลุ่มเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูง ไม่รวม โดยเฉลี่ยแล้วมี เกือบ ๖ คนต่อกลุ่ม ๕ คน เข้าร่วมกิจกรรมมาอย่างพอเพียง

เพื่อหาสาเหตุว่าทำไมถึงมีการแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวน ชั่วโมงในครอบครัวของ ๓ กลุ่ม ผลของจำนวนแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวน ชั่วโมงนั้น จะมีสภาพของการร่วมกิจกรรมแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาคำตอบสำคัญถึง ในตาราง ๖

ตาราง ๖ แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาเคมี ของ กลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบ ความจำความเข้าใจในกระบวนการและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			b					
			หญิง			ชาย		
	N	พี่นอง	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘
หญิง	๑๐	๕ - ๘		๖.๓๗๑๗	๒.๕๕๕๗*	๓.๗๑๕๖**	๒.๗๑๔๘*	๓.๕๕๕๗*
	๑๖	๕ - ๗			๓.๕๖๕๖*	๕.๓๗๑๗**	๕.๐๐๕๗*	๕.๕๕๕๗**
	๕๖	๘				๖.๐๕๕๖	๓.๕๗๑๗*	๖.๑๑๕๗
ชาย	๑๕	๖ - ๘					๒.๕๗๑๗*	๐.๑๑๕๗
	๑๕๐	๕ - ๗						๐.๕๕๕๗
	๖๕	๘						

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๖

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

จากตาราง ๓๔ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงที่มีพี่น้องต่างกับ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑-๔ คนกับ ๕-๗ คน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑-๔ คนกับ ๕ คนและมากกว่า กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คนกับ ๘ คนและมากกว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ความคล้าย ส่วนกลุ่มค่าที่มีพี่น้องต่างกับ ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้น กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน กับกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ สำหรับกลุ่มสูงค่าที่มีพี่น้องต่างกับ ปรากฏว่า กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ากับกลุ่มค่าที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน กลุ่มสูงและค่าที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น

เมื่อเปรียบเทียบองค์ประกอบแต่ละค่าแล้ว ควรจะทราบสภาพผลรวมขององค์ประกอบทั้ง สามค่าอีกครั้ง ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๓๖

ตาราง ๓๖ ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางการศึกษาด้าน
การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนพี่น้องใน
ครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๔๑	๑๑๔	๕๖
	$\bar{X}$	๒.๘๖๐	๒.๘๒๒๖	๒.๘๓๓๒
	S^2	๑.๒๒๕๖	๑.๒๒๓๘	๑.๒๕๕๓
ค่า	N	๖๔	๖๕๐	๖๒
	$\bar{X}$	๒.๕๕๔๐	๒.๕๔๐๗	๒.๕๔๕๗
	S^2	๑.๓๑๑๗	๑.๓๒๓๒	๑.๔๒๑๔
รวม	N	๑๐๕	๒๓๔	๑๑๘
	$\bar{X}$	๒.๕๔๕๒	๒.๕๑๑๔	๒.๕๑๘๖
	S^2	๑.๓๔๑๗	๑.๓๑๓๒	๑.๔๒๕๖

จากตาราง ๓๑ เมื่อรวมปัญหาทั้งสามค่า พบว่า กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑-๔ คนมีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๕ คนและมากกว่า และ ๕-๗ คนตามลำดับ เมื่อพิจารณาไป กลุ่มสูงทุกกลุ่มที่มีปัญหาค่อนข้างน้อย สำหรับกลุ่มค่า ปกติพบว่า กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ คนจะมากกว่ามี ปัญหาสูงสุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คนและ ๑-๔ คนตามลำดับ เมื่อรวมรายเฉลี่ย ทุกกลุ่มตามจำนวนพี่น้องแล้วก็เห็นเกี่ยวกับกับกลุ่มค่า คือกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ คนและมากกว่ามีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คนและ ๑-๔ คนตามลำดับ

เพื่อจะให้ทราบแน่นอนว่า ค่ากำลังถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวน พี่น้องในครอบครัวรวม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งจำนวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวน พี่น้อง จะมีสภาพของปัญหาทั้งสามค่าแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบค่าสำคัญดังใน ตาราง ๓๒

ตาราง ๓๒ ความแตกต่างระหว่างผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านกระบวนการ การปรับตัว และกิจกรรมในวัยเรียนเปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	พี่น้อง	๑-๔	๕-๗	๘	๑-๔	๕-๗	๘
สูง	๘๑	๑-๔		๑.๓๔๔๘	๐.๖๑๖๘	๔.๒๖๑๘	๗.๔๘๗๑	๗.๐๘๓๑
	๖๑๘	๕-๗			๕.๕๑๘๑	๕.๘๕๑๑	๑๐.๑๗๘๓	๘.๘๕๕๑
	๕๖	๘				๔.๔๑๒๕	๗.๕๖๓๘	๗.๕๖๓๘
ต่ำ	๖๕	๑-๔					๒.๗๙๘๑	๗.๕๖๓๘
	๑๒๖	๕-๗						๕.๕๑๘๑
	๖๒	๘						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๗๖ พิจารณาที่กลุ่มสูงที่จำนวนพี่น้องต่างกัน จะเห็นว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสิ้น ส่วนกลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้องต่างกัน ทุกกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ยกเว้นกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คนกับ ๘ คนและมากกว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับกลุ่มสูงต่ำที่มีจำนวนพี่น้องต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น

สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวน่าจะมีผลโดยตรงต่อปัญหาทางเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมของนักเรียน เพราะนักเรียนที่บิดามารคามีรายได้สูงไม่น่าจะมีปัญหาในการการเงิน ส่วนปัญหาการปรับตัว นักเรียนพวกนี้น่าจะมีการปรับตัวได้ดีในกรณีที่ต้องใช้จ่ายเงินเช่นเกี่ยวกับคนอื่น ๆ การรวมกิจกรรมในวิทยาลัยพวกนี้น่าจะเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้จ่ายเงินได้ดียิ่งกว่า ดังนั้นสภาพทางการเงินของบิดามารคาน่าจะเกี่ยวข้องกับปัญหาทั้งสามด้านและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนด้วย จึงได้นำรายได้ของบิดามารคามาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๕ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจการปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

พิจารณาคุณสมบัติของเศรษฐกิจของกลุ่มสูงและต่ำ ปรากฏว่าแตกต่างกัน คงจะใกล้เคียงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๓๓

ตาราง ๓๓ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่าง
ที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	สถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๐๑	๑๑๗	๒๓	๑๕
	$\bar{X}$	๑,๘๐๐๑	๒,๓๒๔๕	๑,๕๖๖๕	๒,๕๔๑.๓
	S^2	๑,๙๕๕๗	๑,๒๕๓๑	๐,๙๒๒๒	๑,๕๗๙๕
ต่ำ	N	๑๑๓	๕๔	๓๓	๗
	$\bar{X}$	๒,๔๔๒๒	๒,๘๘๐๓	๒,๔๕๓๑	๑,๙๕๔๒
	S^2	๑,๕๒๘๐	๑,๕๕๕๓	๑,๑๔๕๔	๐,๙๒๒๔
รวม	N	๒๑๔	๒๖๕	๕๖	๒๒
	$\bar{X}$	๒,๔๔๓๕	๒,๓๘๕๔	๒,๕๒๗๓	๒,๑๒๒๔
	S^2	๕,๕๗๐๕	๓,๕๔๓๕	๓,๓๙๕๑	๒,๕๐๘๖

จากตาราง ๓๓ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่มีปัญหาเศรษฐกิจมากที่สุดของกลุ่มสูงได้แก่กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท รองลงมาคือ กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ สำหรับกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีปัญหามากที่สุด คือ กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท รองลงมาคือ กลุ่มที่บิดามารดาปียรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าตามลำดับเป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มต่ำและกลุ่มสูงที่มีรายได้ในระดับเดียวกัน ส่วนใหญ่มีค่าคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน กลุ่มสูงที่บิดามารดามีรายได้สูงสุดแทนที่จะมีปัญหาน้อยที่สุด กลับเป็นลำดับที่สามในสี่กลุ่ม ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างน้อยเกินไป

เพื่อให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายไของปีคามารคาพรวม ๆ กันแล้ว ผลรวบของวความแตกต่างกันทั้งค่านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายไของปีคามารคานั้นจะมีสภาพเศรษฐกิจแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่านัยสำคัญทั้งในตาราง ๓๔

ตาราง ๓๔ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามรายไของปีคามารคาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
		๑๐๑	๑๑๓	๒๓	๑๕	๑๑๓	๕๔	๓๓	๓
	II	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
	รายไ								
สูง	๑	๑๕.๖๕๕๔**	๒๐.๕๑๔๒*	๔.๑๕๓๐**		๒.๖๕๒๑.	๑๓.๑๑๕๔**	๔.๖๕๒๔**	๑๕.๕๖๑๔**
	๒		๕.๕๐๐๔**	๐.๕๓๐๔		๑๔.๓๖๓๓*	๑.๔๖๖๔*	๒.๓๓๔๔	๔.๕๖๓๔*
	๓			๕.๖๖๖๓*		๒๒.๕๖๔๒**	๑๐.๔๔๔๕**	๕.๓๕๓๐*	๒.๒๔๑๔
	๔					๑๕.๕๔๔๖*	๑.๔๓๕๓	๑.๕๑๔๒	๖.๓๔๑๔*
ต่ำ	๑						๑๕.๓๓๒๔**	๑๐.๕๒๓๔**	๑๖.๓๑๔๑**
	๒							๐.๔๔๔๐	๕.๓๑๖๒
	๓								
	๔								๕.๐๔๓

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๓๔ เมื่อพิจารณา กลุ่มสูงที่มีค่ามารดา มีรายได้ต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ยกเว้น กลุ่มสูงที่มีค่ามารดา มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๑ บาท กับ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า ซึ่งแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มต่ำที่มีค่ามารดา มีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ยกเว้นกลุ่มต่ำที่มีค่ามารดา มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๑ บาท กับ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๑ บาท ซึ่งแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับ กลุ่มสูงที่มีค่ามารดา มีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่ากลุ่มสูงที่มีค่ามารดา มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๑ บาท กับกลุ่มต่ำที่มีค่ามารดา มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๑ บาท แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน กลุ่มสูงที่มีค่ามารดา มีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่ากับกลุ่มต่ำที่มีค่ามารดา มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๑ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๑ บาท แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น

สำหรับปัญหาการปรับตัว พิจารณาจากตารางต่อไปจะพบว่า ทุกกลุ่มมีปัญหาในการปรับตัวต่างกัน จึงได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้ในตาราง ๓๕

ตาราง ๓๕ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง ที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๐๖	๑๑๗	๒๓	๑๕
	$\bar{X}$	๒.๕๘๕๔	๒.๔๒๒๔	๒.๒๕๕๕	๒.๒๕๒๓
	S^2	๑.๑๘๔๕	๑.๒๑๐๕	๑.๑๒๑๕	๑.๒๗๓๕
ต่ำ	N	๖๖๓	๔๘	๓๓	๗
	$\bar{X}$	๒.๓๖๔๑	๒.๔๑๑๔	๒.๓๕๕๘	๒.๖๐๒๗
	S^2	๑.๔๐๘๔	๑.๒๒๔๗	๑.๒๕๘๗	๑.๔๕๕๕
รวม	N	๒๖๙	๒๑๕	๕๖	๒๒
	$\bar{X}$	๒.๖๔๐๖	๒.๔๖๖๐	๒.๓๓๘๘	๒.๕๓๑๓
	S^2	๔.๘๗๓๔	๔.๓๐๔๐	๓.๘๑๐๑	๓.๗๖๓๑

จากตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงที่มีปริมาณการมีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทมีปัญหากัน การปรับตัวมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท กลุ่ม ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาทและ กลุ่ม ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าตามลำดับ ส่วนกลุ่มเท่านั้น กลุ่มที่มีปริมาณการมีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหามากที่สุดเช่นเดียวกับกลุ่มสูง รองลงมาคือ กลุ่ม ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กลุ่ม ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาทตามลำดับ น่าสังเกตว่า กลุ่มสูงต่ำที่มีปริมาณการมีรายได้เท่ากัน กลุ่มต่ำมีภาวะหนี้เสียสูงกว่า กลุ่มสูง

เพื่อให้ได้ทราบได้เด่นชัดว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของ บัณฑิตการศึกษารวม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบัณฑิตการศึกษานั้น จะมีสภาพของการปรับตัวแตกต่างกันหรือไม่จึงนำไปเปรียบเทียบหาคำค้นสำคัญดังในตาราง ๖

ตาราง ๖ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามรายได้ของบัณฑิตการศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
		N				t			
	รายได้	๑๐๑	๑๑๓	๑๒๓	๑๕	๑๑๓	๕๕	๑๓	๕
		๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑	๒.๐๓๙๕**	๓.๕๕๕๕**	๑.๙๔๓๓	๒.๕๑๙๕**	๒.๖๑๙๕**	๔.๔๕๕๕**	๐.๒๖๓๑	
	๒		๓.๔๕๕๕**	๑.๕๖๒๒	๑๒.๖๕๕๐**	๓.๑๒๒๐	๐.๔๑๓๓	๒.๕๕๒๓	*
	๓			๓.๕๕๕๕**	๑๑.๕๕๕๕**	๕.๓๒๒๒	๒.๖๕๕๕**	๔.๖๕๕๕**	*
	๔				๕.๕๕๕๕**	๐.๒๕๕๕	๑.๕๐๓๕	๑.๖๕๕๕	
ต่ำ	๑					๔.๓๕๕๕**	๕.๕๕๕๕**	๒.๕๕๕๕	
	๒						๒.๕๕๕๕**	๑.๕๕๕๕	
	๓							๒.๕๕๕๕	
	๔								๒.๕๕๕๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๔๖ เมื่อพิจารณากลุ่มสูงที่มีปริมาณการมีรายได้ต่างกัน กลุ่มที่มีปริมาณการมีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กับกลุ่มที่มีปริมาณการมีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทและ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ไม่แตกต่างกัน กลุ่มสูงที่มีปริมาณการมีรายได้ต่างกันนอกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ส่วนกลุ่มต่ำที่มีปริมาณการมีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่มที่มีปริมาณการมีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กับกลุ่มที่มีปริมาณการมีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทและ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทไม่แตกต่างกัน สำหรับกลุ่มสูงต่ำที่มีปริมาณการมีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่ากลุ่มสูงที่มีปริมาณการมีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทกับกลุ่มต่ำ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กลุ่มสูง ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทกับกลุ่มต่ำ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท กลุ่มสูง ๓๐๐๑ บาทและมากกว่ากับกลุ่มต่ำ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท กลุ่มต่ำ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และกลุ่มต่ำ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนกลุ่มสูงต่ำที่มีปริมาณการมีรายได้แตกต่างกันนอกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น

เมื่อดูสภาพการเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของปริมาณการมีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่ามีการเข้าร่วมกิจกรรมต่างกัน ดังตาราง ๔๗

ตาราง ๔๗ การคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบด้านกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของปริมาณการมีรายได้และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของปริมาณการมีรายได้			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๐๑	๑๑๓	๒๓	๑๕
	$\bar{X}$	๒.๙๙๓๔	๒.๓๙๕๖	๒.๒๔๒๑	๒.๔๔๐๑
	S^2	๑.๒๐๖๓	๑.๑๘๓๑	๑.๑๙๓๑	๑.๙๕๖๓
ต่ำ	N	๑๑๓	๔๔	๓๓	๙
	$\bar{X}$	๒.๔๔๔๔	๒.๕๒๙๕	๒.๔๔๖๔	๒.๑๑๒๔
	S^2	๑.๒๒๓๔	๑.๒๑๔๕	๑.๒๓๒๑	๑.๔๑๙๓
รวม	N	๒๑๔	๒๑๕	๕๖	๒๔
	$\bar{X}$	๒.๔๒๖๖	๒.๔๖๑๒	๒.๓๔๖๓	๒.๒๘๑๓
	S^2	๑.๑๘๖๔	๑.๑๘๔๕	๑.๔๓๐๐	๑.๖๖๔๔

จากตาราง ๓ กลุ่มสูงที่มีปริมาณการมีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ๐ - ๑๐๐๐ บาทและ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทตามลำดับ ส่วนกลุ่มค่านั้นกลุ่มที่มีปริมาณการมีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีปริมาณการมีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ๐ - ๑๐๐๐ บาทและ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าตามลำดับ น่าสังเกตว่ากลุ่มต่ำเป็นกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่มที่มีปริมาณการมีรายได้ต่างกัน ยกเว้น กลุ่มสูง ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มต่ำที่มีปริมาณการมีรายได้ระดับเดียวกัน

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของปริมาณการรวมกันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของปริมาณการรวมกัน จะมีสภาพของการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบกับค่าอันสำคัญกันในตาราง ๔

ตาราง ๔ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่ากิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของปริมาณการและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	N	๑๐๑	๑๑๓	๒๓	๑๕	๑๑๓	๔๔	๓๓	๙
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑		๐.๔๑๖๐	๒.๖๒๕*	๒.๐๔๒*	๔.๕๔๑*	๕.๔๔๑*	๓.๑๔๙*	๒.๔๑๔*
	๒			๒.๐๔๔*	๒.๖๒๓*	๔.๖๒๓*	๒.๔๔๔*	๓.๙๔๔*	๓.๐๔๔*
	๓				๓.๔๔๓*	๕.๐๔๑*	๒.๑๔๓*	๔.๕๒๑*	๓.๔๔๔*
	๔					๐.๐๔๔*	๐.๐๔๒*	๐.๑๐๔*	๑.๑๒๙*
ต่ำ	๑						๑.๐๐๔*	๐.๐๒๑*	๑.๓๑๙*
	๒							๐.๔๔๔*	๐.๔๔๔*
	๓								๑.๒๑๔*
	๔								

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๔ พิจารณากลุ่มสูงที่มีค่านายหน้ามีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่ม ๐ - ๑๐๐๐ บาท กับ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กลุ่มที่มีค่านายหน้ามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท กับ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท กลุ่ม ๐ - ๑๐๐๐ บาทกับ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มค่าที่มีค่านายหน้ามีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทั้งสิ้น สำหรับกลุ่มสูงและค่าที่มีค่านายหน้ามีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่มสูงที่มีค่านายหน้ามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กับกลุ่มค่าที่มีค่านายหน้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท, ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท, ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า ไม่แตกต่างกัน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น

เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบแต่ละงานแล้ว จะได้นำผลขององค์ประกอบทั้งสามงานรวมกันเพื่อดู

— สภาพของปัญหา — รวมทั้งสามงานทั้งแสดงการคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๔

ตาราง ๔ ผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปฏิบัติงาน การปรับตัว และกิจกรรมในวัยพักของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของค่านายหน้า และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของค่านายหน้า			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N				๑๕
	$\bar{X}$				๒.๘๓๑๑
	S^2				๑.๒๐๒๔
ต่ำ	N	๑๑๓			๓
	$\bar{X}$	๒.๓๑๓๔			๒.๓๕๐๖
	S^2	๑.๔๐๔๔			๑.๑๕๓๐
รวม	N	๒๑๔	๒๑๕	๕๖	๒๒
	$\bar{X}$	๒.๖๔๑๒	๒.๔๓๕๔	๒.๓๒๒๔	๒.๔๐๕๕
	S^2	๔.๘๑๔๕	๔.๑๔๔๐	๓.๓๑๔๕	๓.๖๖๓๔

จากตาราง ๓๕ แสดงให้เห็นว่า เมื่อรวมปัญหาทั้งสามด้านเข้าด้วยกันกลุ่มสูงที่บิตามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทมีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาทตามลำดับ ส่วนกลุ่มต่ำที่ปรากฏว่า กลุ่มที่บิตามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทมีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่บิตามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าตามลำดับ แต่ละกลุ่มของกลุ่มต่ำมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูง เว้นแต่กลุ่มที่บิตามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ปรากฏว่า กลุ่มสูงมีปัญหามากกว่ากลุ่มต่ำ

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิตามารคามารวม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิตามารกาจะวิสภาพของปัญหาทั้งสามด้านแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่าอันสำคัญกันในตาราง ๔๐

ตาราง ๔๐ ความแตกต่างระหว่างผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิตามารกา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	N	๑๐๑	๑๑๗	๒๓	๑๕	๑๑๓	๕๕	๓๓	๗
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑	๑๒.๗๕๒**	๑๖.๐๖๔๐**	๔.๓๖๖*	๓.๔๕๕๓**	๕.๕๕๖๒**	๕.๗๒๐๒**	๔.๔๑๓๖*	
	๒		๔.๑๗๐๓**	๒.๐๔๔๔*	๒๑.๐๒๐๗**	๖.๔๕๖๔**	๒.๔๔๒๔*	๐.๓๓๒๖	
	๓			๓.๑๖๕๓**	๒๑.๒๕๔๐**	๑๒.๓๓๒๖**	๔.๕๖๕๑**	๓.๔๕๕๗*	
	๔				๔.๕๐๖๔**	๑.๔๑๔๓	๐.๑๐๕๕	๖.๕๒๕๓	
ต่ำ	๑					๑๓.๒๕๐๕**	๑๑.๓๐๑๗**	๗.๔๗๖๑**	
	๒						๑.๗๖๔๔	๒.๔๖๖๗*	
	๓							๑.๗๕๔๕	
	๔								๑.๗๕๔๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๔๐ พิจารณากลุ่มสูงที่ปีความการามีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ยกเว้น กลุ่มที่ปีความการามีรายได้ ๖๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทกับ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ส่วนกลุ่มต่ำที่ปีความการามีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่มต่ำที่ปีความการามีรายได้ ๖๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทกับกลุ่มต่ำ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท กลุ่มต่ำที่ปีความการามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทกับ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มต่ำที่ปีความการามีรายได้ต่างกัน นอกนั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ สำหรับกลุ่มสูงและต่ำที่ปีความการามีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่มสูงที่ปีความการามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทกับกลุ่มต่ำที่ปีความการามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กลุ่มสูงที่ปีความการามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กับกลุ่มต่ำที่ปีความการามีรายได้ ๖๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาทและ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ไม่แตกต่างกัน ส่วนกลุ่มสูงและต่ำที่ปีความการามีรายได้แตกต่างกัน - นอกนั้นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

องค์ประกอบทั้งทางด้านการเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักเรียนน่าจะสัมพันธ์กัน กล่าวคือ นักเรียนที่ปีความการามีรายได้ที่ไม่มีปัญหาทางด้านการเศรษฐกิจในครอบครัว ก็ควรที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในโรงเรียนได้ดี ซึ่งถ้าเป็นกิจกรรมที่จะต้องให้เงินด้วยก็ยิ่งเขาจะไม่มีความกังวลกับการที่นักเรียนไม่มีปัญหาในด้านการเงินและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้ด้วยก็ น่าจะส่งผลให้มีการปรับตัวได้ดีด้วย ในการวิจัยครั้งนี้จึงได้เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่ามีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างไร ดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านการเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีนัยสำคัญทางการเรียนสูงและต่ำ

ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านการเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มสูง ปรากฏว่าแตกต่างกันดังตาราง ๔๑

ตาราง ๔๑ กาสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย
ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

N	องค์ประกอบ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม
๒๕๖	เศรษฐกิจ		.๕๒๔๓	.๑๘๒๕
	การปรับตัว			.๐๕๔๕
	กิจกรรม			

จากตาราง ๔๑ เศรษฐกิจและการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์กันเป็นอย่างสูง แสดงให้เห็นว่า การปรับตัวและเศรษฐกิจมักไปด้วยกันได้ แต่กิจกรรมนั้นไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจและการปรับตัวเท่าไรนัก ซึ่งอาจเป็นเพราะเด็กที่เรียนได้ก็อาจจะไม่ค่อยมีปัญหาทางด้านการปรับตัวในการเข้าร่วมกิจกรรมของวิทยาลัย

กาสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของ
กลุ่มตัวอย่างกลุ่มต่ำ ปรากฏว่าแตกต่างกันถึงในตาราง ๔๒

ตาราง ๔๒ กาสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย
ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

N	องค์ประกอบ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม
๒๕๑	เศรษฐกิจ		.๔๓๐๓	.๒๔๒๔
	การปรับตัว			.๑๘๔๕
	กิจกรรม			

จากตาราง ๔๒ เทรนด์กิจกรรมและการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์กันเป็นอย่างสูง แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวและเทรนด์กิจกรรมก็ไปด้วยกันได้ ส่วนกิจกรรมนั้นเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจและการปรับตัวไว้มากนัก ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำอาจจะมีปัญหาทางด้านการปรับตัวในการเข้าร่วมกิจกรรมของวิทยาลัยได้ไ้มากนัก

เมื่อทราบค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำแล้ว ก็น่าจะดูถึงค่าสหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งจำแนกตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อไป

ตอนที่ ๗ วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยจำแนกตามตัวแปรสภาพเพศของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ค่าสหสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งสามด้านของกลุ่มสูงเพศชาย ปรากฏว่าแตกต่างกันดังในตาราง ๔๓

ตาราง ๔๓ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเพศชาย

N	องค์ประกอบ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม
๑๐๖	เศรษฐกิจ		.๘๔๑๐	.๖๐๑๓
	การปรับตัว			— .๑๔๔๔
	กิจกรรม			

จากตาราง ๔๓ เทรนด์กิจกรรมกับการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์กันเป็นอย่างสูง แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวและเทรนด์กิจกรรมก็ไปด้วยกันได้ ส่วนกิจกรรมเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจเพียงเล็กน้อย และกิจกรรมไม่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวเลย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเพศชายที่เรียนได้ก็มักจะมีปัญหาในด้านการปรับตัวและไม่มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมเลย

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามค่าของกลุ่มสูงพิเศษหญิง ปรากฏว่าแตกต่างกันถึง
ตาราง ๔๔

ตาราง ๔๔ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย
ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงพิเศษหญิง

N	องค์ประกอบ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม
๑๕๐	เศรษฐกิจ		.๔๒๗๓	.๒๑๖๓
	การปรับตัว			.๑๗๐๔
	กิจกรรม			

จากตาราง ๔๔ เศรษฐกิจกับการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์กันเป็นอย่างสูง แสดงให้เห็นว่า
การปรับตัวและเศรษฐกิจมักไปด้วยกันได้ ส่วนกิจกรรมนั้นเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจและการปรับตัวเพียง
เล็กน้อย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเพศหญิงที่เรียนได้ก็มีปัญหาในด้านการปรับตัวในการเข้าร่วมกิจกรรมใน
วิทยาลัยเพียงเล็กน้อย

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามค่าของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มต่ำพิเศษชาย ปรากฏว่า
แตกต่างกันถึงในตาราง ๔๕

ตาราง ๕๕ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย
ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำพิเศษชาย

N	องค์ประกอบ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม
๖๖	เศรษฐกิจ		.๓๓๕๔	.๕๖๖๕
	การปรับตัว			-.๐๕๖๔
	กิจกรรม			

จากตาราง ๕๕ เศรษฐกิจและการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง แสดงให้เห็นว่า
การปรับตัวและเศรษฐกิจก็ไปด้วยกันได้ ส่วนกิจกรรมนั้นเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ และไม่
เกี่ยวข้องกับการปรับตัวเลย แสดงว่า เด็กพิเศษชายที่มีผลการเรียนต่ำมีปัญหาทางด้านการปรับตัว
ค่อนข้างน้อย แต่ไม่มีปัญหาในการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านของกลุ่มตัวอย่างพิเศษหญิง ปรากฏว่าแตกต่างกัน
ดังในตาราง ๕๖

ตาราง ๕๖ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย
ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำพิเศษหญิง

N	องค์ประกอบ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม
๔๕	เศรษฐกิจ		.๔๖๒๓	.๕๗๖๕
	การปรับตัว			.๕๗๖๖
	กิจกรรม			

จากตาราง ๘ เปรียบเทียบและการรับตัวปีค่าสหสัมพันธ์กันเป็นอย่างสูง แสดงให้เห็นว่า การแก้ตัวและเปรียบเทียบก็ใกล้เคียงกันได้ ส่วนกิจกรรมนั้น มีค่าสหสัมพันธ์กับ เปรียบเทียบและการปรับตัว ก่อนข้างต่ำ ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า เด็กแพทย์หญิงที่มีผลการเรียนต่ำมีปัญหาทางด้านการปรับตัวในการเข้าร่วมกิจกรรมของวิทยาลัยเพียงเล็กน้อย

เมื่อทราบสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านจำแนกตามเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้ว ก็นำค่าสหสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งสามด้านของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง และของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดต่อไป

ตาราง ๙ วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้าน เปรียบเทียบ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัยจำแนกตามตัวแปรด้านเพศและของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ปรากฏว่าแตกต่าง จากตาราง ๘

ตาราง ๙ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้าน เปรียบเทียบ การปรับตัว และ กิจกรรมใน วิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

N	องค์ประกอบ	เปรียบเทียบ	การปรับตัว	กิจกรรม
๗๒	เปรียบเทียบ		.๓๘๘๖	.๑๘๐๐
	การปรับตัว			.๐๖๑๖
	กิจกรรม			

จากตาราง ๙ เปรียบเทียบและการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง แสดงให้เห็นว่า การปรับตัวและกิจกรรมมักไปด้วยกันได้ แต่กิจกรรมนั้นไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับ เปรียบเทียบและการปรับตัว เท่าไรนัก ซึ่งอาจเป็นเพราะกลุ่มเพศชายอาจจะไม่ค่อยมีปัญหาทางด้านการปรับตัวในการเข้าร่วม กิจกรรมของวิทยาลัย

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามค่าของกลุ่มเพศหญิง ปรากฏว่าแตกต่างกัน ถึง
ตาราง ๔๔

ตาราง ๔๔ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามค่าของกระบวนการปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย
ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

N	องค์ประกอบ	กระบวนการปรับตัว	กิจกรรม
๒๓๕	กระบวนการปรับตัว	.๕๓๕๕	.๖๔๑๓
	กระบวนการปรับตัว		.๖๑๕๖
	กิจกรรม		

จากตาราง ๔๔ เปรียบเทียบการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์กันเป็นอย่างสูง แสดงให้เห็นว่า
การปรับตัวและกระบวนการปรับตัวก็ไปด้วยกันได้ ส่วนกิจกรรมนั้นเกี่ยวข้องกับกระบวนการปรับตัวพอ
ปานกลาง ซึ่งอาจเป็นเพราะกลุ่มเพศหญิงอาจจะมีปัญหาทางการปรับตัวในการเข้าร่วมกิจกรรมใน
วิทยาลัยพอปานกลาง

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามค่าของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ปรากฏว่า แตกต่าง
กันดังในตาราง ๔๕

ตาราง ๔๔ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรม
ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

N	องค์ประกอบ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม
๕๐๗	เศรษฐกิจ		.๔๓๐๓	.๕๘'๔
	การปรับตัว			.๑๘๘๘
	กิจกรรม			

จากตาราง ๔๔ เศรษฐกิจกับการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์กันเป็นอย่างสูง แสดงให้เห็นว่า
การปรับตัวและเศรษฐกิจมักไปด้วยกันได้ ส่วนกิจกรรมนั้นเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจและการปรับตัวน้อยกว่า
เศรษฐกิจกับการปรับตัว ก็ยังมีสหสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อาจ
จะมีปัญหาทางด้านการปรับตัวในการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยค่อนข้างน้อย

บทที่ ๕

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันว่า การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ๒ อย่างคือ องค์ประกอบทั้งด้านสติปัญญาและองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาเพียงสามด้าน คือ องค์ประกอบทางด้านแรงจูงใจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาาระดับ ป.กศ. ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคใต้

ความมุ่งหมาย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่สำคัญดังต่อไปนี้ คือ

๑. เพื่อศึกษาองค์ประกอบทางด้านแรงจูงใจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านแรงจูงใจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จำแนกตามเพศ อายุ จำนวนพี่น้องในครอบครัวและรายได้ของบิดามารดา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของวิทยาลัยครูในภาคใต้ ๓ แห่ง จำนวน ๕๐๗ คน เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ๒๕๖ คน กลุ่มต่ำ ๒๕๑ คน แยกเป็นชาย ๒๗๒ คน หญิง ๒๓๕ คน

เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

การศึกษากันกว่าครั้งนี้ ผู้วิจัยและคณะได้ร่วมกันสร้างแบบสอบถามขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล เนื้อหาในแบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ ข้อมูลส่วนบุคคลและข้อคำถามในค่านแรงจูงใจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย ก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง ได้ทำการวิเคราะห์จนเป็นที่พอใจแล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงและรวบรวมข้อมูลแล้ว ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และนำค่าคะแนนเฉลี่ยนี้มาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างหรืออัตราส่วนวิกฤต (Critical Ratio) ปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จำแนกตามเพศ อายุ (๑๗ ปีและต่ำกว่า ๑๘ ปี ๑๙ ปีและสูงกว่า) จำนวนพี่น้องในครอบครัว (๑-๔ คน ๕-๗ คน ๘ คน และมากกว่า) และรายได้ของบิดามารดา (๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า) และหาค่าสหสัมพันธ์ (Comlation) ระหว่างองค์ประกอบทาง ด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จำแนกตามเพศ

ข้อสมมุติฐาน

สมมุติฐานในการศึกษาครั้งนี้ คือ

๑. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน
๒. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำไม่แตกต่างกัน
๓. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำที่มีความมามีรายได้ต่างกัน ไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปออกเป็น ๔ ตอนดังนี้

ตอนที่ ๑

พบว่า กลุ่มที่มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มสูง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

ตอนที่ ๒

๑. เพชชขายมีปัญหาคำนเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมมากกว่าเพชชหญิงและแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เพชชหญิงกลุ่มสูงและต่ำไม่ต่างกัน

๒. เพชชขายกลุ่มต่ำมีปัญหาทางคำนเศรษฐกิจมากกว่า เพชชขายกลุ่มสูง เพชชหญิงกลุ่มสูง เพชชหญิงกลุ่มต่ำ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

๓. เพชชขายกลุ่มต่ำมีปัญหาในด้านการปรับตัวมากกว่า เพชชขายกลุ่มสูง เพชชหญิงกลุ่มสูง เพชชหญิงกลุ่มต่ำ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ เพชชขายกลุ่มสูงและหญิงกลุ่มสูง หญิงกลุ่มต่ำไม่แตกต่างกัน

๔. ชายกลุ่มต่ำเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าชายกลุ่มสูง หญิงกลุ่มสูงและต่ำและแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ส่วนชายกลุ่มสูงและหญิงกลุ่มต่ำไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ ๓

๑. กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและมากกว่า มีปัญหาคำนเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี ๑๗ ปี และต่ำกว่าตามลำดับ

๒. กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ามีปัญหาในด้านการปรับตัวมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และ ๑๗ ปี และต่ำกว่าตามลำดับ

๓. กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่าเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและ ๑๗ ปีและต่ำกว่า

๔. กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ามีปัญหาทางคำนเศรษฐกิจมากกว่า กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๕ ปี ๑๗ ปีและต่ำกว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า ๑๗ ปี และต่ำกว่า กลุ่มต่ำอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่ามีปัญหาไม่แตกต่างกับกลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ามีปัญหาคำนการปรับตัวมากกว่า กลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปี ๑๗ ปี และต่ำกว่าและมากกว่ากลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า ๑๗ ปี-และต่ำกว่าและ ๑๕ ปี

กลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปีมีปัญหามากกว่ากลุ่มต่ำอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๖. กลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มต่ำอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า ๑๕ ปี และมากกว่ากลุ่มสูงอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า ๑๕ ปี และ ๑๗ ปีและต่ำกว่า

กลุ่มตัวอย่าง ๑๕ ปีและสูงกว่าเปรียบเทียบการเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มตัวอย่าง ๑๗ ปีและสูงกว่า ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกันกลุ่มสูงอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ากับกลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปีก็ไปต่างกัน

ตอนที่ ๔

๑. กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีปัญหาทางเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๑-๔ คนตามลำดับ

๒. กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑-๔ คนมีปัญหาในการปรับตัวมากกว่ากลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คนและ ๘ คนและมากกว่าตามลำดับ

๓. กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คนและ ๑-๔ คนตามลำดับ

๔. กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คนและ ๑-๔ คน

กลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๐ ส่วนกลุ่มสูงทุกกลุ่มไม่แตกต่างกัน

๕. กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีปัญหาในการปรับตัวมากกว่า กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน ๕ - ๗ คน และกลุ่มสูงที่มีอายุ ๑-๔ คน ๕-๗ คนและ ๘ คนและมากกว่า

กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีปัญหาในการปรับตัวไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มสูงทุกกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

๖. กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน ๑-๔ คนและกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า ๑-๔ คนและ ๕-๗ คน

กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีปัญหาในการปรับตัวไม่แตกต่างกันกับกลุ่มที่มีพี่น้อง ๑-๔ คนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑-๔ คนกับกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๕-๗ คนก็เช่นเดียวกัน

ตอนที่ ๕

๑. กลุ่มที่มีปีความร่ำรวยได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มที่มีปีความร่ำรวยได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าตามลำดับ

๒. กลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้านการปรับตัวมากกว่ากลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ๖๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ

๓. กลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท เขารวมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ตามลำดับ

๔. กลุ่มที่มีปัญหาเศรษฐกิจ คือ กลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหามากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า และมากกว่ากลุ่มสูงที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท

กลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท เปรียบเทียบกับกลุ่ม ๑๐๐๑ - ๒๐๐๑ บาท ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับกลุ่มสูงที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทกับ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าก็ไม่แตกต่างกัน

๕. กลุ่มที่มีปัญหาในการปรับตัว กลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหามากกว่า ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ มากกว่ากลุ่มสูงที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๑ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐

กลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับกลุ่มสูงที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่ากลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ก็ไม่แตกต่างกัน

๖. ในด้านการเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท เขารวมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาท และมากกว่าและมากกว่ากลุ่มสูงที่มีปริมาณการค้ามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท

เปรียบเทียบการเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มที่อายุต่างกันทุกกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เช่นเดียวกับกลุ่มสูงที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท กับ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ก็ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ ๒

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง พบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจกับการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์สูงกว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรม และการปรับตัวกับกิจกรรมตามลำดับ

ตอนที่ ๓

๑. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านของกลุ่มสูงเพศชาย ปรากฏว่า สหสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจกับการปรับตัวมีค่าสหสัมพันธ์สูงกว่า ด้านเศรษฐกิจกับกิจกรรม และการปรับตัวกับกิจกรรมตามลำดับ

๒. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านของกลุ่มต่ำเพศชาย ปรากฏว่า สหสัมพันธ์ระหว่างด้านเศรษฐกิจกับการปรับตัว มีค่าสหสัมพันธ์สูงกว่าด้านเศรษฐกิจกับกิจกรรม และการปรับตัวกับกิจกรรมตามลำดับ ส่วนสหสัมพันธ์ของกลุ่มต่ำเพศหญิง ปรากฏว่า ด้านเศรษฐกิจกับการปรับตัวมีค่าสูงกว่าด้านเศรษฐกิจกับกิจกรรม และการปรับตัวกับกิจกรรมตามลำดับ เช่นเดียวกับกลุ่มต่ำเพศชาย

ตอนที่ ๔

๑. สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ปรากฏว่า สหสัมพันธ์ระหว่างด้านเศรษฐกิจกับการปรับตัว มีสหสัมพันธ์สูงกว่าด้านเศรษฐกิจกับกิจกรรมและการปรับตัวกับกิจกรรมตามลำดับ

๒. สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ปรากฏว่า สหสัมพันธ์ระหว่างด้านเศรษฐกิจกับการปรับตัวมีค่าสูงกว่า ด้านเศรษฐกิจกับกิจกรรม และการปรับตัวกับกิจกรรมตามลำดับ

อภิปรายผล

ตอนที่ ๑

นักกีฬาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ ปัญหาการปรับตัวและการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

๑. ผลการวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของวัฒนา พุ่มเล็ก ที่พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีปัญหาทางการเงิน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเด็กขาดเงินที่จะใช้จ่ายเพื่อการศึกษาอย่างพอเพียง และอาจทำให้เกิดสภาวะบุงยาก อันเป็นสาเหตุหนึ่งทำให้การเรียนเป็นไปได้อย่างไม่เต็มที่ จึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังนั้น

ผลการวิจัยครั้งนี้ จึงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ปัญหาเศรษฐกิจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนจริง

๒. ปัญหาในด้านการปรับตัว วัยนา หุ้มเล็ก ได้วิจัยพบว่า เด็กที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำมีปัญหาในเรื่องการคบเพื่อน ทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ นอกจากนี้ กิลล์ ก็ได้พบว่า เด็กที่เรียนมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมกว่าเด็กที่เรียนอ่อน ผลการวิจัยดังกล่าวมา สอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้ง นี้ ดังนั้นสภาพการปรับตัวที่ไม่ดีย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลการเรียนอย่างแน่นอน

๓. การเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น นักการศึกษาที่มีความเห็นขัดแย้งกันว่า อาจจะมีทั้ง ผลดีและผลเสียต่อการเรียน ในกรณีที่รวมมากหรือน้อยเกินไป ผลการศึกษากันกว่าครั้งนี้ทำให้ทราบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วอห์น (Vaughan, 1967 : 156-159) ที่พบว่า พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนนั้น เป็นเพราะว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไป ดังนั้นจากผลการวิจัยครั้งนี้และการวิจัยของวอห์น จึงแสดงว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของ นักศึกษาย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลการเรียนอย่างแน่นอน

ถ้าพิจารณาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษา ส่วนมากมักจะเป็นองค์ประกอบหลาย ๆ ด้านรวมกัน เช่นบุคคลที่มีปัญหาค้นเศรษฐกิจ ก็อาจจะส่งผลถึงการรวมกิจกรรม ถ้ากิจกรรมใดที่ต้องใช้จ่ายเงิน บุคคลที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจก็ไม่สามารถจะรวมกิจกรรมนั้นได้ การเข้าร่วมกิจกรรมก็อาจจะเกี่ยวข้องกับการปรับตัวไปในทำนองเดียวกัน

ตอนที่ ๒

เพศชายมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย มากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๑. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างตามตาราง ๔ จะเห็นว่า เพศชายที่มีความมรคามมีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทนั้น มีจำนวนมากกว่ากลุ่มที่มีความมรคามมีรายได้สูงกว่านี้ทั้งสามกลุ่ม ส่วนกลุ่มตัวอย่างหญิงนั้นเป็นกลุ่มที่มีความมรคามมีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท สำหรับกลุ่มตัวอย่างหญิงที่มีความมรคามมีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทนั้นมีไม่มากนัก ถ้าพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างตามตาราง ๔ นี้แล้ว กลุ่มชายมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่าฝ่ายหญิง ฉะนั้นสาเหตุนี้มาจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กลุ่มชายมีปัญหาเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มหญิง

อีกประการหนึ่งการที่นักศึกษาชายมีอิสรภาพในการเที่ยวเตร่ หรือใช้จ่ายเงินเพื่อหาประสบการณ์ต่างที่นอกเหนือจากกิจกรรมในวิทยาลัย มากกว่านักศึกษาหญิง ตามลักษณะบุคลิกภาพอย่างหนึ่งของคนไทย ก็จะทำให้ให้นักศึกษาชายมีปัญหาค้นหาทางด้านการเงินมากกว่านักศึกษาหญิง

๒. ปัญหาทางด้านการปรับตัว กลุ่มเพศชายมีปัญหามากกว่ากลุ่มเพศหญิงทั้งนี้อาจจะสืบเนื่องมาจากการมีปัญหาด้านเศรษฐกิจได้ เพราะนักศึกษาซึ่งอยู่ในวัยนี้มีลักษณะความต้องการของวัยรุ่นอย่างหนึ่งคือ ความต้องการการยอมรับจากสังคม การที่สมาชิกในสังคมจะเป็นที่ยอมรับนั้นจะต้องมีการกระทำให้เหมือนสมาชิกในกลุ่มนั้น ดังนั้น นักศึกษาชายที่มีปัญหาค้นหาเศรษฐกิจ ก็อาจจะทำให้เห็นคุณค่าไม่ได้โดยเฉาะในกรณีที่ต้องใช้เงิน ดังนั้น สาเหตุนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาชายมีปัญหาในด้านการปรับตัวก็อาจจะเป็นได้

๓. การเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย เพศชายเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าเพศหญิง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ วันเพ็ญ อายุการ (วันเพ็ญ อายุการ, ๒๕๐๒ : ๔๔) ที่พบว่านักเรียนชายวัยรุ่นมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนหญิง บุคลิกภาพที่แสดงออกมาในรูปของการขบถสมาคม ตีกลุ่มกับผู้อื่น สนุกสนานและร่าเริง กิจกรรมในวิทยาลัยนั้นเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถ การเข้าสังคมกับเพื่อนฝูง การพักผ่อนหย่อนใจ ทำให้เกิดความสนุกสนานร่าเริง จากเหตุผลที่ว่า นักศึกษาชายมีบุคลิกภาพที่ชอบแสดงตัว และการจัดกิจกรรมในวิทยาลัยมีส่วนที่จะสนองบุคลิกภาพของนักศึกษาชายได้ ดังนั้น นักศึกษาชายจึงเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาหญิง

๔. กลุ่มเพศชายที่มีผลการเรียนต่ำมีปัญหาหาค้นหาเศรษฐกิจ การปรับตัวและการเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มเพศหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำด้วยกันผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้วคือ เพศชายมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่าเพศหญิง และจากผลการวิจัยในตอนที่ผ่านมาว่า องค์ประกอบเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก็ทำให้ให้นักเรียนได้หรือไม่ดี ดังนั้นในระหว่างเพศชายด้วยกัน ชายกลุ่มต่ำย่อมมีปัญหาทั้งสามด้านนี้มากกว่าชายกลุ่มสูง ดังนั้น เพศชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีปัญหาหาค้นหาเศรษฐกิจ การปรับตัวและเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

ตอนที่ ๓

๑. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าอายุ ๑๕ ปีมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้จะเป็นเพราะว่า กลุ่มอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่านี้จะมีอายุถึง ๒๒ ปี การพิจารณาธรรมชาติและความต้องการของคนที่มียุ่ในระดันี้ อาจจะถูกไ้แตกต่างจากกลุ่มอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่าและอายุ ๑๘ ปี ปัญหาและความต้องการบางอย่างที่อาจจะต่างกันเช่น กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่าอาจจะเขาสังกัมกับเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศมากขึ้น ส่วนในตอนที่ ๒ นั้นก็พบว่า กลุ่มชายจะมีปัญหาเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้สิ่งเหล่านี้น่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจได้

๒. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่านี้มีปัญหาด้านการปรับตัวมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ โดยปกติอายุเฉลี่ยมาตรฐานโดยทั่วไปของการเรียนในระดับชั้น ป.ทศ. ปีที่ ๒ จะมีอายุ ๑๘ ปี ส่วนผู้เรียนที่มีอายุเกินกว่านี้ในระดันี้ อาจจะด้วยเหตุผลที่ว่า เขาเรียนช้า เพิ่งสอบเข้าเรียนสอบตก หรือหยุดเรียนตอนใดตอนหนึ่ง และ ผลการวิจัยตอนที่ ๒ พบว่า กลุ่มชายมีปัญหาเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มหญิง ทั้งนี้ สิ่งเหล่านี้น่าจะเป็นส่วนทำให้กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและมากกว่ามีปัญหาทางการปรับตัวได้

๓. การเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยก็ปรากฏว่า กลุ่มต่ำกว่าอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด สาเหตุที่เป็นดังนี้ อาจจะเนื่องมาจาก กลุ่มนี้เคยสอบตกซ้ำชั้นมาแล้วก็ได้ สาเหตุของการสอบตกอาจจะเนื่องมาจาก เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ มากเกินไป และการเข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไปสำหรับกลุ่มนี้ แม้จะอยู่ในระดับน้อยก็ตาม แต่ก็เรียกได้ว่ามากเกินไป ทั้ง ๆ ที่เด็กกลุ่มนี้ความสามารถในการเรียนอาจจะไม่逊色 จึงมีส่วนทำให้ผลการเรียนต่ำลง

ถ้าพิจารณาอีกด้านหนึ่ง ถ้ากลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่านี้ไม่เคยสอบตกซ้ำชั้น แต่เขาเรียนช้าหรือเคยหยุดเรียนเพราะสาเหตุอื่น ๆ การเข้าร่วมกิจกรรมมากอาจจะเนื่องมาจากมีอายุมากและมีวุฒิภาวะสูงกว่าคนอื่น ๆ จึงได้ รับหน้าที่ในการทำกิจกรรมอยู่เสมอ เมื่อกระทำมากเกินไปก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผลการเรียนต่ำลงได้

ตอนที่ ๔

๑. กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุด เมื่อพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัวและปัญหาทางเศรษฐกิจ จากผลการวิจัยในครั้งนี้ก็จะพบได้โดยตรงว่า เป็นเหตุผลที่เป็นจริง เพราะคนไทยส่วนใหญ่มีรายได้น้อย คิดโดยเฉลี่ยประมาณปีละ ๓๐๔๔.๓ บาทต่อประชากรหนึ่งคน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ๒๕๑๓ : ๔๓๕) ดังนั้น คนไทยควรได้รับการช่วยเหลือทุกกรณี เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับการมีบุตรมากจนเกิดความสามารถในการเลี้ยงดู (กวดชัย ชนภัทร, ๒๕๑๒ : ๒๓)

ดังนั้นกลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่าจึงเป็นพวกที่ปัญหาเกี่ยวกับจำนวนบุตรในครอบครัวและรายได้ เพราะความจำเป็นในการใช้จ่ายเงินที่มากขึ้นตามจำนวนบุคคลในครอบครัว เมื่อมีปัญหาเศรษฐกิจย่อมมีส่วนทำให้กลุ่มนี้มีผลการเรียนต่ำ ซึ่งผลการวิจัยก็สอดคล้องกับความเป็นจริงที่ว่า กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุด

๒. กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า มีปัญหาการปรับตัวมากที่สุด ทั้งนี้อาจจะมีสาเหตุเนื่องมาจากเศรษฐกิจไม่ดี ดังกล่าวแล้วในข้อ ๑ เมื่อเศรษฐกิจไม่ดีจึงไปอาจจะทำให้เพิ่มชนกลุ่มอื่น ๆ ในกรณีที่ต้องใช้จ่ายเงิน ดังนั้นจึงทำให้กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่ามีปัญหาการปรับตัวมากที่สุด

๓. กลุ่มคำที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมในวัยศึกษามากที่สุด สาเหตุที่ทำให้ผลการเรียนต่ำอาจจะเนื่องมาจาก กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ มากเกินไป และการเข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไปตีความหมายได้ว่า เนื่องจากมีปัญหาด้านเศรษฐกิจอยู่แล้วตามข้อ ๑ และสำหรับเด็กกลุ่มนี้ ความสับสนทางการเรียนอาจจะไม่สูงนัก ดังนั้นการรวมกิจกรรมของกลุ่มนี้ทั้ง ๆ ที่อยู่ในระดับน้อยก็ตาม แต่ก็เป็นการรวมซึ่งเรียกได้ว่ามากเกินไป จนมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง

ตอนที่ ๕

๑. กลุ่มคำที่มีบิดามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุด กลุ่มสูงที่มีบิดามารคามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหาน้อยที่สุด แทนที่จะเป็นกลุ่มสูงที่มีบิดามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า เพราะมีรายได้มากที่สุด สำหรับกลุ่มคำที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทนั้นอาจจะอธิบายได้ว่า

เนื่องจากปีคามาการค้ามีรายได้ค่อนข้างน้อยทำให้เกิดความยุ่งยากในการใช้จ่ายเงินเพื่อการเรียน ด้วยเหตุนี้จึงน่าจะเป็นสาเหตุทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สำหรับกลุ่มสูงที่มีปีคามาการค้ามีรายได้ ๒๐๐๐ - ๓๐๐๐ บาทมีปัญหาเศรษฐกิจน้อยกว่ากลุ่มสูงที่มีปีคามาการค้ามีรายได้ ๓๐๐๐ บาทและมากกว่า นั่นอาจจะอธิบายได้ว่า กลุ่มที่มีปีคามาการค้ามีรายได้มากขึ้นไม่ได้เป็นสิ่งชี้ให้เห็นว่าจะมีปัญหาด้านเศรษฐกิจหรือไม่ เพราะปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นนั้นจะอยู่ที่การที่นักศึกษา มีการใช้จ่ายอย่างซอเฟียง นั่นหมายความว่าปีคามาการค้าจะให้เงินแก่บุตรของตนในจำนวนเงินที่เหมาะสมหรือไม่ ทั้งนี้กลุ่มที่มีปีคามาการค้ามีรายได้ ๒๐๐๐ - ๓๐๐๐ บาท อาจจะได้รับเงินจากปีคามาการค้ามากกว่ากลุ่มที่มีปีคามาการค้ามีรายได้ ๓๐๐๐ บาทและมากกว่าก็เป็นได้

๒. สำหรับปัญหาเรื่องการปรับตัว กลุ่มต่ำที่มีปีคามาการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทมีปัญหามากที่สุด ผลการวิจัยนี้คงเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจที่ไม่ดีอาจจะมีผลทำให้การปรับตัวได้ไม่ดีดังเช่นที่กล่าวมาแล้ว ในตอนสุดท้ายของการอธิบายเชิงเหตุผลที่ ๑ สิ่งที่น่าสังเกตก็คือ ถ้ามีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจมาก ก็จะมีผลต่อการปรับตัวไม่ดี ดังนั้นรายได้ของปีคามาการค้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท

๓. สำหรับเรื่องการมีส่วนร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย จากผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มต่ำที่มีปีคามาการค้ามีรายได้ ๑๐๐๐ - ๒๐๐๐ บาทเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุดนั้นก็อาจจะอธิบายได้ว่า กลุ่มนี้มีปัญหาน้อยในเรื่องความสามารถทางการเรียน จึงสะดวกช่วยการรวมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มอื่น การเข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไปจึงอาจจะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำก็อาจจะเป็นได้ ผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของคมเพชร ฉัตรสุกฤดี (คมเพชร ฉัตรสุกฤดี, ๒๕๐๔ : ๑๒๖) ซึ่งวิจัยในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า กลุ่มที่มีปีคามาการค้ามีรายได้ ๓๐๐๐ บาทและมากกว่า ทั้งกลุ่มสูงและต่ำเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากที่สุด

ตอนที่ ๒.๓.๔

ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยไม่ว่าจะพิจารณาจากค่าสหสัมพันธ์ทางด้านการเรียน ตามเพศ หรือของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ปรากฏว่า เศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการปรับตัว สูงกว่าเศรษฐกิจกับกิจกรรมและการปรับตัวกับกิจกรรมตามลำดับทั้งสิ้น จึงอธิบายเฉพาะกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้ว่า

เศรษฐกิจและการปรับตัวมักไปด้วยกันได้ แต่กิจกรรมนั้นไม่เกี่ยวข้องของการปรับตัวเท่าไรนัก
 สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านการปรับตัวกับกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มสูง
 เพศชาย และกลุ่มต่ำเพศชาย ที่มีความสัมพันธ์เป็น -0.362 และ -0.0824

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะทางการศึกษา

๑.๑ แผนกแนะแนวในสถาบันฝึกหัดครูควรจะได้หาทางช่วยเหลือในด้านเศรษฐกิจแก่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ เพื่อช่วยลดปัญหาด้านเศรษฐกิจซึ่งอาจจะช่วยให้นักเรียนเรียนได้ดีขึ้น นอกจากนี้ จากผลการวิจัยครั้งนี้ยังได้พบว่านักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำยังมีปัญหาทางเศรษฐกิจมาก ดังนั้นควรจะได้พิจารณาแก่นักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเป็นพิเศษ

๑.๒ แผนกแนะแนวในสถาบันฝึกหัดครูควรเปิดบริการให้คำปรึกษาเพื่อช่วยให้นักเรียนทุกคนได้รับคำปรึกษาให้สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยเฉพาะปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย อันจะเป็นหนทางทำให้นักศึกษาเรียนได้ดีขึ้น

๑.๓ ในสถาบันฝึกหัดครูควรจะได้วิเคราะห์กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในวิทยาลัยว่าจะมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นหรือต่ำลงหรือไม่ เพื่อจะได้ส่งเสริมการรวมกิจกรรมของนักศึกษาให้ได้ประโยชน์จากกิจกรรมนั้น ๆ อย่างเต็มที่

๒. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

๒.๑ ควรจะได้วิจัยปัญหาทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญาอื่น ๆ ที่มีส่วนทำให้ผลการเรียนสูงและต่ำ

๒.๒ ควรจะได้นำตัวแปรด้านอื่น ๆ เช่น อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา และผู้ปกครอง สถานที่พักอาศัยของนักศึกษามาเปรียบเทียบขององค์ประกอบทั้งสามด้าน

๒.๓ การวิจัยครั้งต่อไปควรจะมีเกณฑ์การแบ่งช่วงจำนวนที่แบ่งในกรอบครัวและรายได้ของบิดามารดาให้ละเอียดกว่านี้ เพื่อจะได้เห็นความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

๒.๔ ควรจะได้ศึกษาปัญหาทางด้านเศรษฐกิจกับการปรับตัว ซึ่งมีความสัมพันธ์กันสูงนั้นว่ามีสาเหตุมาจากอะไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คมเพชร ฉัตรสุกฤดี การศึกษาเปรียบเทียบขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้น ป.ทศ. ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๕๖๕ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรินทิพย์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๕๖๖, ๑๒๓ หน้า.
- จุไรศรี สุทธิกรสังข์ ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียน กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร วิทยานิพนธ์ ก.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๕๖๔, ๔๔ หน้า.
- ผ่องพัน ปัตถพานนท์ ความต้องการความช่วยเหลือของนักศึกษาวิทยาลัยครูมหาสารคาม ปี ๕๖๑๐ ที่หวังจะได้รับจากบริการแนะแนวของวิทยาลัย ปรินทิพย์ กศ.ม. การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๕๖๑, ๑๑๗ หน้า.
- พลเส หันนาภินทร หลักการบริหารโรงเรียน โรงพิมพ์พัฒนาพานิช พระนคร ๕๖๑๓, ๒๒๒ หน้า.
- บุญชล อุดมพันธ์ ผลของการทำงานของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรที่ทางสำนักงานแนะแนวจัดให้ในภาคเรียนที่ ๑ - ๒ ปีการศึกษา ๕๖๑๐ ปรินทิพย์วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๕๖๔, ๔๗ หน้า.
- บุญถิ่น อัครถาวร เรื่องนารูของกรมการฝึกหัดครู โรงพิมพ์คุรุสภา ๕๖๑, ๓๒ หน้า.
- บุญถิ่น อัครถาวรและรัตนา ตันบุญเต็ก การเตรียมครู โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว พระนคร ๕๖๔, ๓๕ หน้า.
- ไพศาล หวังพาณิชย์ ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๕๖๑๐ ปรินทิพย์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๕๖๑, ๑๒๒ หน้า.

วันฉัตรมงคล เล็ก การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ก.ม.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๓, ๘๗ หน้า.

วันเพ็ญ อายุกาญ การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึง
บุคลิกภาพเก็บตัว (Intiovert personality) หรือแสดงตัว (Extravert
personality) กับการยอมรับตนเอง (Self Acceptance) และผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนวัยมัธยมในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี ปรินญาณิพนธ์
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๖๓ หน้า.

ศิวาลักษณ์ ชนภัทร "การวางแผนครอบครัว (ตอนที่ ๑)" วิทยาสารปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๒๕
๑ กค. ๒๕๑๒

วิทยาลัยกรมมหาสารคาม การส่งเสริมการกีฬาระหว่างประชากรของกรมประมง โรงพิมพ์ศิริรักษ์
ขอนแก่น ๒๕๑๓, ๘๕ หน้า.

ศึกษาธิการ กระทรวง แผนการศึกษาแห่งชาติ โรงพิมพ์ร.ส.พ. ๒๕๐๔, ๗๔ หน้า.

สถิติแห่งชาติ สำนักงาน สมุดสถิติรายปีประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๒ สำนักงาน
สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี พระนคร
๒๕๑๓, ๕๔๘ หน้า.

สมมติ โฆสิตธรรม การสำรวจปัญหาของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร
ปีการศึกษา ๒๕๐๗ ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๐๗, ๑๕๘ หน้า.

สภาพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ สำนักงาน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒
พ.ศ. ๒๕๐๐ - ๒๕๐๔ โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี ๒๕๐๐, ๑๔๔ หน้า.

สภาพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ สำนักงาน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓
พ.ศ. ๒๕๐๕ - ๒๕๐๙ ฉบับโรงเย็บ ๕ กันยายน ๒๕๐๕, ๑๖ - ๖๐ หน้า.

(สมศักดิ์) ประจักษ์ สำรวจปัญหาและความต้องการของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
(ป.กศ.) วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ธนบุรี ปรินต์ไนท์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๖, ๑๗ หน้า.

Anastasi, Anne., Psychological Testing,
The Macmillan Company, New York, 1961, 657 PP.

(Assun) A. and Levey S.J. "A comparative Study of the Academic Ability
and Achievement of two Groups of College Students" Journal of
Educational Psychology 38 : 307 - 310, 1947.

Astin, A.W., "Personal and Environmental Factors Associated with
College Dropout Among High Aptitude Students", Journal of
Educational Psychology, 55 : 215 - 227, 1964.

Car, Jane Francil "The Problem Areas of A Selected Group of Student
at Florida State University as Indicated by Moony Problem
Check List", Thesis Abstract Series School of Education,
Indiana University, 1956, PP. 93-97.

Denivan, Paul A., "The Role of Consistency in Identifying Characteristics of Three Levels of Achievement," The Personnel
and Guidance Journal 43 : 145 - 149, October, 1964.

Donivan, J. Watley, "Personal Adjustment and Prediction of Academic Achievement," Journal of Applied Psychology, Vol. 49, No. 1. 1954.

Ebel, Robert L., Measuring Educational Achievement Prentice-Hall, Inc. Englewood Cliffs, New Jersey, 1965, 481 PP.

Frohlich, Clifford P., Guidance Testing, Chicago, Science Research Associates, Inc., 1959, 438 PP.

Gill, L. J., "Some Nonintellectual Correlates of Academic Achievement Among Mexican Secondary School Students," Journal of Educational Psychology, 53: 144 - 149, March, 1962.

Goble, Robert Irwin, "A Study of the Student Drop-out Problem at Miami University," in Dissertation Abstract, 17: 61, 1957.

Griffiths, G. R., "The Relationship Between Scholastic Achievement and Personality Adjustment of Men College Students," Journal of Applied Psychology, 29 : 360 - 367, 1945.

Harry, Ormsby L., "A Study of Personnel Services at Michigan College of Mining and Technology Dissertation Abstracts, 21 : 1126, November, 1960.

Habighurst, Robert J., "Conditions Indicative of Superior Children," Studies in Adolescence, New York, The Macmillan Company, 1963, 524 PP.

Jensen, Vern Harman, "Analysis and Comparison of the Adjustment Problems of Nonachieving College Students of Low Scholastic Ability and other Groups of Achieving and Nonachieving Students, in Dissertation Abstract, 19 : 70 - 71, 1958.

McQuary, J. P., "Some Differences Between Under and Over-Achievers in College" Educational Administration and Supervision 40 : 117 - 120, 1954.

Myers, R.C., "Biographical Factors and Academic Achievement An Experimental Investigation," Educational and Psychological Measurement, 12 : 415 - 426, 1952.

Owen, W., and Johnson, W.C., "Some Measured Personality Traits of Collegiate Under-Achievers," Journal of Educational Psychology, 40 : 41 - 46, 1949.

Stierwalt, Floy Harrison,, "A Study of Relationship of Involvement in school Activities to the Academic Achievement of Junior High School' in Dissertation Abstract, 27 : 4057, 1967.

Unesco, "A Review of Studies on Educational Wastage and Staynation" in Technical Seminar on Wastage and School Dropouts Bangkok, 1966.

Vaughan, Richard P. "Academic Achievement, Ability and MNPI Scores" The Personal and Guidance Journal, 46 : 156 - 159, 1967.

ពាក្យដេញ

•

מרחב/שטח

แบบสอบถาม

ท่านนักศึกษาระดับ ป.ศ. ปีที่ ๒ ที่รัก

คณะผู้วิจัยซึ่งประกอบด้วยนิสิตปริญญาโทสาขาการแนะแนวกลุ่มหนึ่ง ไก่จะศึกษากันว่าเกี่ยวกับองค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ที่มีผลต่อการเรียนของท่าน ซึ่งอาจจะนำไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยและการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ดังนั้น จึงขอความร่วมมือจากท่านในการกรอกแบบสอบถามนี้ ตามความรู้สึกรู้สึกและสภาพที่เป็นจริงของท่านมากที่สุด ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จะถือเป็นความลับ และท่านไม่จำเป็นต้องขอโทษตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความจริงใจและสบายใจในการให้คำตอบ สำหรับผลของการศึกษากันว่า จะสรุปออกมาเป็นส่วนรวม ไม่เฉพาะเจาะจงตอบบุคคลใดโดยเฉพาะ

หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ

คณะผู้วิจัย

กำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ เป็นคำถามถึงรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน โดยให้ท่านเขียนเครื่องหมายลงในกรอบ ☐ หน้าข้อที่เป็นสภาพจริง ๆ ของท่าน ส่วนคำถามที่เว้นช่องไว้ให้ท่านเติมคำตอบของท่านลงไป คำถามในตอนที่ ๑ นี้มี ๔ ข้อ

ตอนที่ ๒ ข้อคำถามมีอยู่ ๔๔ ข้อ เป็นข้อความที่กล่าวถึงปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมภายในวิทยาลัย ขอให้ท่านอ่านคำถามด้วยความระมัดระวัง แล้วโปรดพิจารณาว่าเรื่องนั้นเป็นปัญหาแก่ท่าน น้อย - มาก เพียงใดตามลำดับ คือ ๑. น้อยที่สุด ๒. น้อย ๓. ปานกลาง ๔. มาก ๕. มากที่สุด เมื่อท่านมีความคิดเห็นเช่นไรแล้วก็โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๓	๔	๕
๑. ท่านชอบวิชาต่อไปนี้เพียงใด				
๑.๑ กณิตศาสตร์				
๑.๒ — — — วิชา — — —				

ถ้าท่านชอบวิชาคณิตศาสตร์น้อยที่สุดก็ขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ ๑ ถ้าท่านชอบน้อยก็ขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ ๒ ถ้าชอบปานกลางขีด ✓ ลงในช่องที่ ๓ ถ้าชอบมากขีด ✓ ลงในช่องที่ ๔ และถ้าชอบมากที่สุดก็ขีด ✓ ลงในช่องที่ ๕ ดังเช่นตัวอย่างข้างบน

๒. ขอบัว่า เพื่อให้การศึกษารัั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อวิทยาลัยและนักศึกษาทุกท่าน ขอให้ท่านตอบทุกข้อตามความเป็นจริงมากที่สุด คำตอบของท่านจะเก็บเป็นความลับ.

ตอนที่ ๑

๑. ท่านเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครู.....จังหวัด.....
๒. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
๓. อายุ.....ปี
๔. อาชีพของบิดา ☐ ครู รายได้ประมาณเดือนละ.....บาท
☐ รับราชการ
☐ อื่น ๆ
- อาชีพของมารดา ☐ ครู รายได้ประมาณเดือนละ.....บาท
☐ รับราชการ
☐ อื่น ๆ
- อาชีพของแม่ปกครอง ☐ ครู รายได้ประมาณเดือนละ.....บาท
☐ รับราชการ
☐ อื่น ๆ
๕. จำนวนพี่น้องในครอบครัวทั้งหมด.....คน
ชาย.....คน
หญิง.....คน
แต่งงานแล้วคน
ท่านเป็นคนที่.....
๖. สถานที่พักในระหว่างศึกษาเมื่อปีที่ผ่านมา ☐ บ้านตนเอง ☐ หอพักวิทยาลัย
☐ บ้านเช่า ☐ หอพักเอกชน
☐ วัด ☐ อาศัยอยู่คนอื่น
๗. ภูมิลำเนาเดิม จังหวัด.....
๘. ผู้ให้ความอุปการะทางการศึกษา
☐ บิดามารดา ☐ ญาติพี่น้อง ☐ อื่น ๆ

ตอนที่ ๒

ข้อความ	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
องค์ประกอบทางกายภาพ					
ก. ท่านมีปัญหในการใช้จ่ายในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด					
๑. ค่าอุปกรณ์การเรียน					
๒. ค่ากิจกรรม					
๓. ค่ารักษาพยาบาล					
๔. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่นการบริจาค ค่าของขวัญ, ค่าสังสรรค์ ฯลฯ					
๕. ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ในวิทยาลัย					
๖. ค่าพาหนะ					
๗. ค่าเครื่องใช้ที่จำเป็น					
๘. ค่าใช้จ่ายเพื่อการพัฒนาศักยภาพ					
๙. ค่าที่พักอาศัย					
๑๐. ค่าอาหารกลางวัน					
ข. ครอบครัวของท่านมีปัญหในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด					
๑. ปัญหาเรื่องรายได้ของครอบครัว					
๒. ปัญหาค่าใช้จ่ายในการกินอยู่ของ ครอบครัว					
๓. ปัญหาค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษา พยาบาล					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๔. ปัญหาค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของ บุคคลในครอบครัว					
๕. ปัญหาเรื่องหนี้สินของครอบครัว					
๖. ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัย					
๗. ปัญหาค่าใช้จ่ายเรื่องเสื้อผ้า					
๘. ปัญหาเรื่องความเด่นชัดของรายได้ ของครอบครัว					
๘. ปัญหาการรับผิดชอบค่างวดค่าน้ำ ที่ตนเองไม่ได้					
ก. ท่านมีความจำเป็นในเรื่องต่อไปนี้ เพียงใด					
๑. การหารายได้นอกเวลาเรียน					
๒. การขอความช่วยเหลือในเรื่อง การเงินจากญาติพี่น้อง					
๓. การขออนุญาตเพื่อการศึกษา					
๔. การขอความช่วยเหลือทางการเงิน จากบริการแนะแนว					
๕. การหางานทำระหว่างปิดภาคเรียน					
๖. การทำงานเพื่อหารายได้ในเวลา เรียน					
๗. การยืมเงินจากบุคคลอื่น					

	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
<u>องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว</u>			
๑. ให้ความสำคัญในเรื่องต่อไปนี้อย่างไร			
๑. รู้สึกว่าตนเองใจร้อนและอารมณ์หงุดหงิดอยู่เสมอ			
๒. รู้สึกว่าตนเองขาดเสรีภาพในการคบเพื่อนต่างเพศ			
๓. รู้สึกว่าตนเองมีความคับข้องใจเพราะนึกหวังในเรื่องต่าง ๆ			
๔. รู้สึกว่าตนเองขาดความเข้าใจกับอาจารย์			
๕. รู้สึกว่าตนเองมีความวิตกกังวลและกึกมากในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ			
๖. รู้สึกว่าตนเองขาดความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ			
๗. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการบ่งกับใจตนเอง			
๘. รู้สึกว่าตนเองมีมโนคติในเรื่องต่าง ๆ			
๙. มีความรู้สึกว่าขาดเพื่อนสนิทที่ไว้วางใจได้			
๑๐. รู้สึกว่าต้องเก็บกดความรู้สึกของตนเองเมื่อไม่พอใจในการกระทำของบุคคลอื่น			
๑๑. รู้สึกว่าตนเองมักจะนั่งฝัน(day dream) อยู่เสมอ			

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๑๒. รู้สึกว่าต้องพยายามเอาใจคนอื่น					
๑๓. รู้สึกว่าเพื่อน ๆ ขาดความเข้าใจ ในตัวท่าน					
๑๔. รู้สึกว่าตนเองมีความกลัวต่อการสนทนา ไกลซีกกับเพื่อนต่างเพศ					
๑๕. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการวาง ตัวในสังคม					
๑๖. รู้สึกว่าตนเองว่าเหลวเมื่อขาดเพื่อน					
๑๗. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการตัดสินใจ ที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ					
๑๘. รู้สึกว่าตนเองขาดความเป็นกันเอง กับอาจารย์					
๑๙. รู้สึกว่าตนเองมีความลำบากใจในการ เข้าพบอาจารย์					
๒๐. มีความรู้สึกว่ายากใหญ่ขึ้นสนใจตนเอง					
๒๑. รู้สึกว่าตนเองมีอารมณ์และจิตใจไม่คงที่					
๒๒. รู้สึกว่าตนเองต้องเสียสละเพื่อผู้อื่น เพื่อให้ได้รับความนิยมจากเพื่อน					
๒๓. รู้สึกว่ายากให้เพื่อนต่างเพศสนใจ ตัวท่าน					
๒๔. มีความรู้สึกที่ตนเองขาดความเชื่อมั่น ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๒	๓	๔	๕
๒๕. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการสร้าง ความคุ้นเคยกับบุคคลอื่น					
๒๖. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการอยู่ รวมกับคนหมู่มาก					
๒๗. รู้สึกว่าตนเองไม่มัววุ่นในเรื่อง ภูมิสำเนา					
๒๘. มีความรู้สึกประหม่าเมื่ออยู่ในที่ชุมนุม					
๒๙. มีความรู้สึกที่วาทนเองโกรธขงายเมื่อ เพื่อนหยอกตลอด					
๓๐. รู้สึกว่าตนเองขาดความสามารถในการ ปรับตัวในวิธีการเรียน การสอน และการสอบ					
๓๑. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการหา เรื่องมาสนทนากับบุคคลอื่น					
๓๒. มีความรู้สึกเกรงใจในการขอความ ช่วยเหลือจากบุคคลอื่น					
<u>องค์ประกอบทางค่านิยมในวิทยาลัย</u>					
ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่อไปนี้เพียงใด					
๑. การทำงานในสถานักศึกษา					
๒. การจัดนิทรรศการต่าง ๆ					
๓. กิจกรรมของชุมนุมภาษาไทย					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๒	๓	๔	๕
๔. กิจกรรมชุมนุมศิลปะและทัศนศึกษา					
๕. กิจกรรมชุมนุมวิทยาศาสตร์					
๖. กิจกรรมชุมนุมคณิตศาสตร์					
๗. การเล่นเกม กีฬา					
๘. การบริหารงานในชุมนุมต่าง ๆ					
๙. กิจกรรมชุมนุมวัฒนธรรม					
๑๐. การพัฒนาวิทยาลัย					
๑๑. การจัดกิจกรรมในวันสำคัญ					
๑๒. กิจกรรมชุมนุมสหกรณ์การเกษตร					
๑๓. การให้บริการในหอสมุด					
๑๔. การออกค่ายอาสาพัฒนา					
๑๕. กิจกรรมชุมนุมโสตทัศนศึกษา					
๑๖. กิจกรรมชุมนุมสิ่งพิมพ์					
๑๗. การจัดบริการอาหารกลางวัน					
๑๘. การช่วยงานร้านค้าในวิทยาลัย					
๑๙. กิจกรรมของชุมนุมภาษาอังกฤษ					
๒๐. การจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬา กีฬา					
๒๑. การร้องเพลง					
๒๒. กิจกรรมชุมนุมเกษตร					
๒๓. การทำงานเป็นตัวแทนหรือเป็นหัวหน้าชั้น					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๒๔. การเดินทาง					
๒๕. การกักขัง					
๒๖. การแข่งขัน					
๒๗. การควบคุมดูแล					
๒๘. การจำหน่าย					
๒๙. การใช้ชีวิต					
๓๐. กิจกรรมการรับเรื่องและส่งสรรพ ในวิทยาลัย					